Proletari din toate țările, uniți-vă!
La luptă pentru cauza Partidului Muncitoresc Romîn, fii gata!

Scînteia pionierului

ORGAN AL COMITETULUI CENTRAL AL UNIUNII TINERETULUI MUNCITOR

Anul XII Nr. 46 (778) * joi 17 noiembrie 1960 * 8 pagini 30 bani

La jumătatea trimestrului

Frumoasă toamnă, anul acesta, nu-i așa? Aerul e parfumat, soarele strălucește cu putere neslăbită. Ți-e mai mare dragul să asculți buletinul meteorologic: „Vremea se menține frumoasă, temperatura staționară". Totuși, să nu fim din cale afară de pretențioși. Toamna-i toamnă! În curînd, în pronosticul asupra timpului probabil vor apărea, fără îndoială, cuvintele „averse locale", „ceață dimineața", „temperatura în scădere", și — în mod sigur — următoarea indicație: „astăzi, la orele..., catalogul a înregistrat o sensibilă creștere a notelor peste 7. Se semnalează, din partea tuturor elevilor, o masivă îndreptare a atenției către învățătură. Recapitulări parțiale vor începe în majoritatea claselor. În curînd, tezele!"

...Și, o dată cu ele, încheierea primului trimestru.

O poveste cu tîlc

Printre pionierii de nădejde din detașamentul clasei a VII-a B se numără și un băiat smead la chip, voinic, cu priviri cercetătoare: Vasile Cucu. E plăcut să citești catalogul în dreptul numelui său, are multe note foarte bune.

— Așa a fost întotdeauna, Cucule?

În clasa a V-a — deci acum doi ani — a fost un elev foarte bun. Lăudat, admirat, Cucu a primit din plin laurii succeselor, dar n-a găsit altceva mai bun de făcut decît să... se culce pe ei. Așa se explică notele slabe din primul trimestru al anului următor — anul trecut. Adăugați oarecare neatenție la cursuri, oarecari cărți citite pe sub bancă în timpul explicațiilor și media 7 la matematică apare „justificată". Colegii, tovarășa instructoare, l-au mustrat, i-au arătat că sînt dezamăgiți de el. Cît și cum s-a gîndit la toate acestea Cucu, nu ași putea să vă spun; cert este faptul că în trimestrele următoare a început să obțină din nou note foarte bune. Două exemple: anul trecut, pe trimestrul I, a avut media 6 la istorie și 7 la matematică. Anul acesta, la aceleași materii are doi de 9 și, respectiv, un 10. Pentru a termina cu bine trimestrul nu are nevoie decît să-și consolideze situația de acum.

In schimb...

...Nicușor Teodorescu, din clasa a V-a A, ar face o mare greșeală încercînd să-și consolideze situația pe care o are la învățătură în clipa de față! Cum să consolideze note de... 4? El trebuie cît mai repede să termine cu aceste „scaune răsturnate". Cam mulți de 4, Nicușor! Ce ne facem?

— Ce ne facem, tovarășă președintă de detașament? Clasa voastră e o clasă fruntașă la învățătură și disciplină. De ce nu-l ajutați pe Teodorescu să obțină note mai bune? Cum se desfășoară în detașamentul vostru ajutorul la învățătură?

Președinta, Aurica Crăciun — pionieră fruntașă la carte — răspunde cu demnitate:

— Chiar astăzi urma să trasez sarcini în această privință.

Scurt și cuprinzător. Să „traseze"... Cînd îți vorbește cineva cu astfel de cuvinte „radicale", poți să mai spui ceva? Probabil că, înainte de a se hotărî să organizeze ajutorul la învățătură, colectivul de conducere al detașamentului a avut nevoie — hai să vorbim și noi ca Aurica — de o lungă perioadă de aprofundare a problemei. Altfel nu s-ar fi ajuns ca, la două luni de la începerea anului școlar, ajutorul la învățătură să fie... absent!

I-am propune Auricăi să ceară și părerea pionierilor din detașament în legătură cu aceasta. Eventual să se sfătuiască și cu colegul ei de bancă. Pentru că — nu v-am spus încă? — colegul ei de bancă este chiar... Nicușor Teodorescu! Ce-ar fi dacă, în sfîrșit, Aurica și-ar „trasa" sarcina de a-l ajuta să termine cît mai repede cu notele de 4?

In loc de fotografii

Pentru că reporterul n-a avut la îndemînă aparatul fotografic și deoarece subiecte erau destule, iată-le descrise în cîteva cuvinte...

O fotografie luminoasă. În primul plan, pioniera Ionica Vlăsceanu, din clasa a V-a A, studiind la microscop o secțiune dintr-o plantă. Ionica e o pasionată cercetătoare, se străduiește să aplice în practică tot ceea ce învață la orele de botanică. Știe să se folosească de microscop, să-și prepare singură materialul de studiu sau experiență. Rezultatul: note foarte bune la științe naturale.

Altă fotografie, sau mai bine zis, o fotocopie. Ea reprezintă cîteva programe de activități. În primul plan, programele de activități ale detașamentelor din clasele a IV-a A și a V-a A. Pentru a le aprecia nu-i nevoie să le citești pe amîndouă. Ajunge unul singur. Aceasta, pentru că... seamănă leit, sînt identice! Aceleași acțiuni, aceleași fraze. Știți, parcă au fost scrise cu indigo! De ce? Nu cumva în unitate

mai sînt și alte programe de activități alcătuite la fel, după un „model unic"? Oare preocupările pionierilor din cele două detașamente sînt cu totul și cu totul la fel? Greu de crezut... Este bine ca în cele două detașamente să se discute serios despre aceasta, mai ales că respectivele programe se ocupă foarte puțin de învățătură tocmai acum cînd, vorba cîntecului: *ziua scade, noaptea crește și... trimestrul se sfîrșește!*

O altă fotografie, sau, mai bine zis, un fotomontaj cu aspecte din timpul orelor de curs la fiecare clasă. Ceea ce îți atrage atenția încă de la început e disciplina. Într-adevăr, în această școală disciplina este suverană. Mai cu seamă, orele de curs se desfășoară, în majoritatea claselor, într-o atmosferă de seriozitate, de muncă sîrguincioasă. Disciplina este o caracteristică, am spune, tradițională a acestei școli în care peste 90 la sută din elevi sînt fii de muncitori. Iată o garanție că nu numai trimestrul întîi, ci întreg anul școlar se va termina aici cu bune rezultate.

Dar, cu aceasta încă n-am ajuns la sfîrșitul reportajului nostru. Pînă la terminarea trimestrului mai este încă timp... E recomandabil deci ca finalul acestui articol să-l scrie înșiși eroii săi, direct în... cataloagele Școlii de 7 ani nr. 20 din Ploești, cu note cît mai bune.

AL. OVIDIU ZOTTA

Așa procedează pionierii

Un băiat, o bicicletă și un... aparat de fotografiat!

Nu-i venea să-și mai ia privirile de la tabloul care i se așternea în față. Lanurile bogate de porumb, împînzite de colectiviști și pionieri, larma veselă, cîntecele, știuleții grei, aurii, care zburau din mîinile pionierilor spre grămezi, întregul freamăt al acelei zile de muncă ar fi fost minunat de prins într-un clișeu. Dorința lui Ionel Verjan de a-și cumpăra cît mai curînd un aparat de fotografiat se trezi din nou în el. Bicicleta — pe care călătorea acum — fusese cumpărată din banii mamei sale, primiți ca avans de la gospodăria colectivă. „Cu timpul, voi avea și aparatul" își spuse el.

Și porni grăbit mai departe, temîndu-se să nu întîrzie de la repetiție. Deodată, observă că era să treacă cu bicicleta peste un obiect din drum. Era un portmoneu. Frînă brusc, întorcîndu-se să-l ridice. Îl deschise. În portmoneu se găseau cinci hîrtii de cîte o sută de lei și diferite acte. Printre ele, un buletin de identitate, pe numele tovarășului Demian Ioan, din Orăștie. Grijuliu, Ionică numără încă odată banii. Zîmbi: „Curios, aproape cît costă un aparat de fotografiat!". Apoi, grăbit, începu să pedaleze cu vioiciune spre oraș, încercînd să-și dea seama cam pe unde vine strada unde locuiește păgubașul. Nu peste mult timp, Ionică ajunse la adresa căutată, și-i înmînă tovarășului Demian actele și banii. Mulțumirile acestuia nu prea mai avu timp să le primească; se grăbea să ajungă la timp, la repetiție...

Colegii pionierului Ioan Verjan din satul Pricaz, raionul Orăștie, regiunea Hunedoara, nu pot decît să fie mîndri de el.

LAL ROMULUS

Flutură cravatele roșii

Și eu am devenit pionier

Încă din clasa a II-a am început să citesc Regulamentul organizației de pionieri.

Ascultam cu interes pe pionierii mai mari și pe tovarășa instructoare, care ne vorbea adesea despre simbolurile pionierești, despre viața eroilor clasei muncitoare. Am înțeles că, pentru a deveni pionier, pentru a merita această cinste, trebuie, mai întîi de toate, să fii un școlar silitor, să-ți ajuți colegii la învățătură și să fii respectuos față de cei vîrstnici. M-am străduit să îndeplinesc toate condițiile cerute de Regulamentul organizației de pionieri. În trimestrul trei anul trecut, am obținut numai note de 10. I-am ajutat la învățătură pe mulți colegi de-ai mei. Noul an școlar l-am așteptat cu nerăbdare. Am căutat să-mi ajut colegii la învățătură și pe mai departe, să fiu respectuos față de tovarășii profesori, față de părinți. Încă de la începutul anului școlar m-am străduit să primesc note bune.

La 23 septembrie, anul acesta, în școala noastră s-au primit noi școlari în organizația de pionieri. Aceste clipe nu le voi uita niciodată. Printre școlarii cărora tovarășa instructoare le-a înmînat cravata roșie, eram și eu. În fața pionierilor, în fața tovarășei instructoare superioare de pionieri și sub drapelul unității am rostit angajamentul solemn al pionierilor. Mă voi strădui întotdeauna să fiu un exemplu bun, să fiu demn de cravata roșie care mi-e atît de dragă și pe care o port cu mîndrie la gît.

MARINICA ALEXA
Școala de 7 ani nr. 10, Bacău

Zilele trecute, la Școala de 7 ani nr. 4 din Capitală a avut loc un mare eveniment pentru școlari. Au fost primiți noi membri în rîndurile organizației de pionieri. Emoția pe care au simțit-o în momentul în care au rostit angajamentul solemn a trecut. Locul ei a fost luat de emoția și bucuria primelor clipe de cînd au devenit purtători ai cravatelor roșii. Iată-i cît sînt de fericiți: „veteranii" îi primesc cu drag în rîndurile lor!

Din viața pionierească

Timpul liber și programul de activități al unității

Ce facem în timpul liber? După orele de învățătură, de muncă conștiincioasă, timpul liber, prieten darnic, sosește punctual în mijlocul nostru...

Să ne oprim la programul de activități al unității nr. 16 de la Școala medie nr. 2 „Frații Buzești" din Craiova. Acest program n-a fost alcătuit de la sine. Mai întîi, așa după cum era firesc, colectivul de conducere al unității a căutat să afle părerile și propunerile pionierilor din detașamente și grupe. De pildă, pionierii din clasele a IV-a s-au arătat dornici de adunări vesele, cu snoave și povești; lor le place să învețe cîntece cît mai multe și să joace în piese de teatru pentru copii. Pionierii din clasele a V-a încep deja să dorească un timp liber mai deosebit. Pentru că începînd cu această clasă ei intră la practică în atelier, sînt curioși să cunoască procesul de producție, să aibă posibilitatea de a se întîlni cu muncitori fruntași. Pionierii din clasele a VI-a vor să-și aprofundeze în mod organizat cunoștințele însușite la lecții. Ei propun seri literare, recenzii de cărți, vor să învețe șah, să organizeze jurnale vorbite, să învețe diferite jocuri sportive și să dea ajutor pe șantierele de construcții din oraș. Pionierii din clasele a VII-a sînt deja... oameni cu răspundere! Programul timpului liber și-l doresc cît mai bogat, mai bine alcătuit: focurile de tabără, excursiile prin regiunea respectivă și prin țară, întîlniri cu poeți și scriitori, duminici pionierești cu teme din știință și tehnică, informări politice, organizarea unor seri legate de științele principale (de pildă, o seară intitulată „Minuni în eprubetă"), muncă patriotică, sport, reuniuni pionierești și... dorința foarte grijulie de a se ocupa de cei mici.

Să răsfoim acum programul de activități al unității pe trimestrul I. In această perioadă, colectivul de conducere al unității a căutat ca pe lîngă diferite acțiuni prevăzute, să respecte totuși o anumită problemă educativă, ca problemă de bază: cunoașterea îndeaproape de către pionieri a eroismului oamenilor muncii din patria noastră, realizările mărețe înfăptuite sub conducerea Partidului Muncitoresc Romîn. In această privință, s-au prevăzut vizite în întreprinderi, întîlniri cu muncitori fruntași, o excursie la București (cu vizitarea Uzinelor „23 August" și a Muzeului Partidului), informări politice...

Fără îndoială, e bine ca programul să aibă o orientare generală, care să-i dea unitate, preciziune. Ar fi fost de dorit însă, ca în program să se prevadă o parte din aceste acțiuni în așa fel, încît ele să fie mai mult apropiate și de pionierii din clasele mai mici; ei să aibă posibilitatea, într-un mod accesibil lor, de a cunoaște ca și pionierii mai mari înfăptuirile frumoase ale poporului nostru.

In programul acestei unități se prevăd mai multe schimburi de experiență cu alte unități de pionieri. Ce-ar fi dacă, pentru a se ajunge la forme cît mai armonioase de petrecere a timpului liber în cadrul colectivului unității de pionieri, ca un schimb de experiență să aibă loc chiar cu tema: „Cum ne petrecem timpul liber cît mai plăcut și mai folositor"? Desigur că un asemenea schimb de experiență ar fi bine venit în orice unitate de pionieri.

M. LICIU

Cînd fiecare știe ce are de făcut...

E plăcut să-ți petreci timpul în mijlocul pionierilor din grupa întîia. Ei știu tot atît de bine să răspundă la lecții, pe cît știu să facă sport, să se joace, să se distreze... Secretul pornește de aici: în caietul grupei sînt trecute sarcinile fiecărui pionier. Dar, să răsfoim cîteva file:

Pionierii din grupa întîia vizionează în colectiv filme, expoziții, merg la teatrul de păpuși, se ocupă de școlarii care vor deveni pionieri. Pionierii nu uită că principala lor sarcină este învățătura și se străduiesc să învețe cît mai bine. Nici un pionier din grupă nu are note sub 7. E drept însă că în clasa lor mai sînt și școlari care au greutăți la învățătură. Ajutorul pionierilor este totdeauna bine primit. Alexandru Cuciureanu îl ajută la pregătirea lecțiilor pe școlarul Ionel Laeș, iar Mariana Timaru se ocupă de colegul ei de clasă Ion Bardașu. Și la colțul U.T.C. se desfășoară o frumoasă activitate. În curînd, aici se va ține o adunare cu temă: „Eroul utecist Vasile Roaită". Constantin Cercasov ajută la pregătirea acestei adunări.

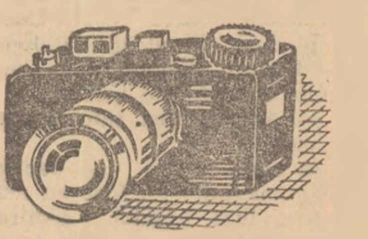
Mai sus de școala lor, la intrarea în parcul Gherăești, pionierii au plantat puieți. Maria Borș, împreună cu grupa de pionieri, se ocupă cu îngrijirea parcelei de care răspunde grupa. Zilele acestea ei vor planta puieți și în curtea școlii. Elenei Matache îi place sportul. Ea îi învață jocul de volei și pe ceilalți pionieri din grupă iar în fiecare săptămînă, Elena Florea organizează citirea în colectiv a „Scînteii pionierului". Din paginile gazetei, pionierii au de învățat multe lucruri noi și interesante. După ce sarcinile au fost îndeplinite, pionierii din grupă se adună, analizează ceea ce au făcut și pornesc la acțiuni, pe baza unui program bine chibzuit. Și ei obțin rezultate frumoase, tocmai fiindcă știe fiecare precis ce are de făcut.

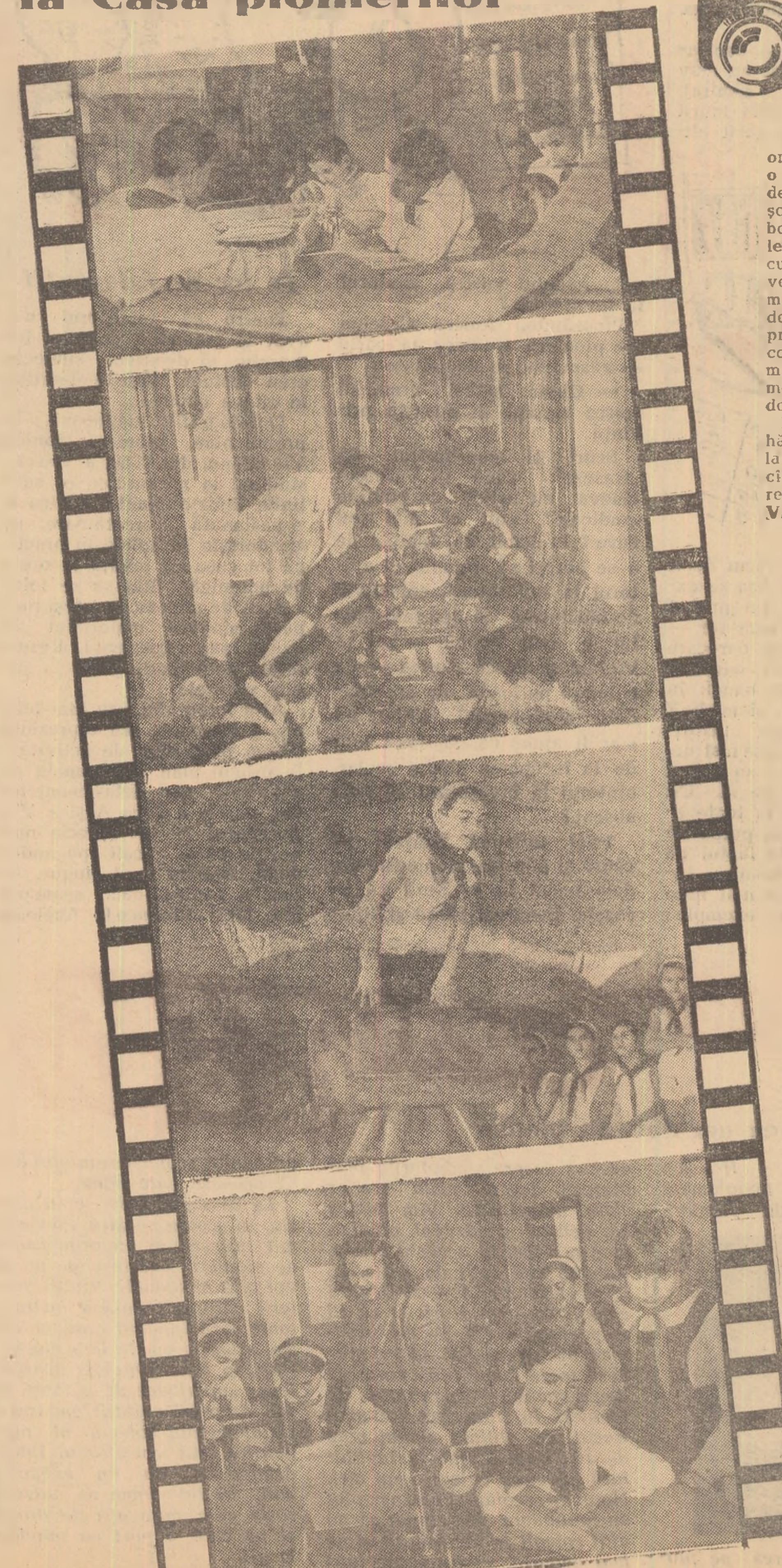
Detașamentul clasei a IV a de la Școala de 7 ani nr. 9 din orașul Bacău se poate mîndri cu astfel de pionieri.

M. NEGREA

Cu aparatul fotografic la Casa pionierilor

Casa pionierilor din orașul Ploești cunoaște o bogată activitate. Sute de pionieri fruntași din școlile din oraș își îmbogățesc aici cunoștințele căpătate la orele de curs. Mulți pionieri frecventează același cerc de mai mulți ani. Aeromodeliștii din fotografie se pregătesc pentru un nou concurs. Care model cu motor mecanic sau aeromodel cu propulsoare va doborî recordul?

Pionierul Gheorghe Mihăilescu, clasa a VI-a de la Școala medie nr. 6 este cîștigătorul concursului regional, Cupa „Aurel Vlaicu", cu un aeromodel A-1. Părăsindu-i pe tinerii aeromodeliști, le urăm succes în viitoarele competiții.

Tovarășa directoare Maria Toma ne-a condus apoi prin alte cercuri. La științe naturale, pionierii din clasa a V-a studiau structura internă a rădăcinii. Cele peste 20 de microscoape îi ajută pe micii naturaliști să pătrundă în țesuturile plantei, să-i studieze compoziția ei chimică. Tovarășul profesor Nicolae Baciu le explică elevilor lucruri noi și interesante.

Timpul fiind neprielnic, cercul de sport își desfășoară activitatea în sală. Exercițiile de echilibru, săriturile la aparate și fără aparate, toate acestea îi ajută pe cei ce le practică să fie viguroși.

Trecînd pe un culoar, am auzit un zgomot uniform de mașină de cusut: cercul miinilor îndemînatice. Aici lucrează multe fete. Ele brodează, cos la mașină. Am luat o imagine și ne-am îndepărtat.

Nu peste mult timp, Casa pionierilor din Ploești, va împlini 10 ani de la înființare. In întîmpinarea acestei aniversări, pionierii pregătesc felurite expoziții, frumoase programe artistice.

Foto text
GR. PREPELIȚA

Jocuri pe materii

Gramatică și literatură

SEMNELE DE PUNCTUAȚIE

Impărțiți-vă în două grupe, fiecare grupă avînd atîți pionieri cîte semne de punctuație doriți să întrebuințați în acest joc. De pildă, un pionier va fi „punctul", alt pionier „virgula", altul „semnul exclamării", altul „punctele de suspensie" și așa mai departe. Conducătorul jocului va nota pe tablă o propozițiune fără nici un semn de punctuație. Intr-un timp limitat (de pildă, un minut) fiecare grupă se va așeza într-o formație care să reprezinte, în ordine, semnele de punctuație care lipsesc din propozițiune. Dacă, de pildă, conducătorul jocului a scris: Ce mai faci Georgele, *pionierii vor căuta să reprezinte, prin așezarea lor, mai întîi liniuța de dialog, apoi virgula și, pe urmă, semnul întrebării. După ce timpul fixat a trecut, conducătorul jocului corectează propoziția de pe tablă, și astfel participanții pot să-și dea seama care dintre cele două grupe s-a așezat în ordinea corectă. Cîștigă, firește, grupa ai cărei participanți s-au orientat cel mai bine. In caz că ambele grupe s-au aliniat la fel de bine, cîștigă aceea care a făcut-o mai repede.*

DEZVOLTĂ-ȚI VOCABULARUL

Participanții la acest joc primesc cîte un creion și o foaie de hîrtie. Conducătorul jocului le indică un substantiv, de pildă, cuvîntul carte. *Timp de zece minute (sau un sfert de ceas) fiecare va căuta ca, folosindu-se de literele acestui cuvînt, să scrie cît mai multe alte cuvinte. De pildă:* tare, cert, trec, car, rac, tac, aer, ac, cat, arc, *și chiar* at *(cal în Dobrogea). Jocul e cîștigat de participantul care, în cele zece minute stabilite, a scris, cu ajutorul literelor din cuvîntul ales, cele mai multe cuvinte (firește, cuvinte cu înțeles!).*

LA REUNIUNILE VOASTRE

Organizați, la reuniunile voastre tovărășești, următorul joc: confecționați 20—30 de rozete din carton, scriind pe fiecare titlul unei cărți cunoscute. In același timp, pe tot atîtea alte rozete, scrieți numele autorului. In timpul reuniunii, împărțiți rozetele cu titluri fetelor, iar pe cele cu autori, băieților (sau invers). Fiecare își va prinde în piept rozeta lui. Anunțați apoi că pentru dansul următor fiecare „titlu" trebuie să-și caute „autorul" pentru a dansa împreună. Firește, mulți copii se vor descurca cu ușurință, dar vom asista și la întîmplări hazlii, unii confundînd autorii sau alții neștiind pur și simplu cine este „autorul" său!

Să discutăm despre : DISCIPLINA

Detaşamentul 2 avea adunare. Se discutau două probleme importante : *învăţătura* şi *disciplina*. Detaşamentul 2 este un detaşament bun, care poate fi dat ca exemplu pe unitate. Aşa că, activul pionieresc a hotărît ca la această adunare să fie invitaţi şi pionierii fruntaşi din alte detaşamente.

La discuţii s-au înscris mulţi pionieri. Fiecare avea de spus cîte ceva despre felul în care muncesc ei în detaşament.

Preşedinta unităţii, Livia Mancoci, pionieră în detaşamentul 2, a arătat cum a ajutat ea doi pionieri de origine sîrbă să vorbească corect romîneşte, uşurîndu-le astfel studiul la şcoală.

După ce-au vorbit şi despre faptul că în unitatea lor s-au strîns pînă în prezent 13 tone fier vechi — activitate în care s-au evidenţiat în mod deosebit pionierii Iosif Paneş, Marin Drăghici, Ion Cerei, Livia Mancoci, Otilia Draghici, Pîncova Vidosova, Aurora Frîncu, Nataşa Iunek şi alţii, pionierii au discutat despre o altă problemă : *disciplina*.

...A fi pionier şi a veni la şcoală fără cravată este un act de indisciplină.

...A trece pe lîngă tovarăşii profesori şi colegi de-ai tăi fără să-i saluţi este un act de indisciplină.

...A veni tîrziu la şcoală, după ce a intrat tovarăşul profesor în clasă este un act de indisciplină...

Sau, de pildă, în drum spre şcoală, trecînd pe lîngă moara din comună, tu, pionier, nu-ţi vezi de drum, ci te apuci să laşi stăvilarul : moara se opreşte, morăriţa te ceartă pentru asemenea ispravă şi tot tu, cel vinovat, te iei la harţă cu ea ! Acesta nu este oare un act de indisciplină ?

Isprava aceasta aparţine pionierului Mihai Şein din clasa a V-a, detaşamentul 2, al Şcolii de 7 ani din comuna Berzasca, raionul Moldova Nouă. Pioniera Otilia Draghici, povestea cum l-au criticat pionierii într-o adunare, după isprava cu moara. Ei au stat de vorbă de nenumărate ori cu Mihai spunîndu-i că trebuie să devină un pionier disciplinat.

Detaşamentul 2 este un detaşament foarte bun. Şi pionierii de aici sînt hotărîţi să nu permită lui Mihai Şein să păteze onoarea detaşamentului. Dacă ei nu vor reuşi să-l ajute pe Mihai, vor cere sprijinul tovarăşei diriginte şi întregului activ pionieresc. Şi Mihai trebuie să se îndrepte.

Aceasta a fost părerea fiecărui pionier. Mihai Şein trebuie să devină un pionier disciplinat şi silitor.

ELENA SKIBINSKI

Fostul preşedinte de detaşament

Nu de mult, cu prilejul adunării pentru alegerea preşedintelui de unitate, l-am cunoscut pe utemistul Ion Babău, un băiat înalt şi zvelt, cu părul castaniu, cu ochii mari, strălucitori, unul dintre cei mai harnici tineri colectivişti din sat. Deşi Ion a terminat şcoala acum doi ani, el o vizitează adesea. Adeseori îl poţi vedea în mijlocul pionierilor, împărtăşindu-le din activitatea fostului său detaşament pentru că, trebuie să ştiţi : Ion Babău, trei ani la rînd, din clasa a V-a şi pînă într-a VII-a, a fost preşedinte de detaşament, iar din jurnalul care se păstrează şi acum, la colţul pionierilor, se poate vedea cît de interesantă a fost activitatea desfăşurată de detaşamentul lui. Pe atunci, se spunea că detaşamentul 3 e fruntaş pe unitate, iar că Ion Babău, preşedintele detaşamentului, are multă iniţiativă, reuşind, prin exemplul personal, prin firea lui deschisă, prietenoasă, să-i atragă pe copii într-o mulţime de activităţi interesante.

De doi ani, Ion este colectivist. Şi deşi foarte tînăr, el se numără printre fruntaşii gospodăriei. Brigada de cîmp condusă de Marta Pele, din care face şi el parte, este fruntaşă pe gospodărie, iar Ion este socotit de toţi drept cel mai bun din brigadă. N-a existat zi în care să nu fi depăşit planul de lucru. De curînd, în gospodărie s-au împărţit avansurile. Numai ca avans, Ion a primit peste 600 kg de grîu, multe alte produse şi 900 lei. Din aceşti bani, Ion şi-a cumpărat o bicicletă şi mai multe cărţi. Nu numai literatură, ci şi cărţi de specialitate.

— Îmi place foarte mult să citesc, să studiez, spune Ion. Din cărţi afli o mulţime de lucruri minunate; de pildă, poţi învăţa mai bine cum trebuie lucrat pămîntul pentru a putea obţine recolte cît mai bogate.

De fiecare dată cînd citeşte o asemenea carte, Ion o recomandă şi celorlalţi tovarăşi din brigada lui. Multe din cele citite le-au aplicat în practică membrii brigăzii.

În timpul liber, de obicei îl poţi vedea pe Ion la căminul cultural, fie participînd la cursurile agrozootehnice, fie la repetiţiile ansamblului artistic. De la cor, mai ales, e nelipsit. Îi place foarte mult să cînte. De cîteva ori a fost şi solist. E nespus de bucuros că la Festivalul tineretului de la Oradea, corul căminului cultural din Girişul de Criş a primit diploma de onoare a Comitetului regional U.T.M.

Pionierii din Girişul de Criş, regiunea Oradea, cunosc toate acestea. Cei din clasa a VII-a care, după terminarea şcolii, s-au hotărît să devină colectivişti, doresc nespus de mult să fie asemenea fostului preşedinte de detaşament, Ion Babău, astăzi utemist şi harnic colectivist.

RADU POPA

In după-amiezele mohorîte de toamnă, e plăcut să citeşti o carte, sau să asculţi un basm în colectiv.

Tovarăşa Sonia Baboi, bibliotecară la Casa de cultură din Găeşti, este ascultată cu mult interes de către pionieri.

EXPOZIŢIA PIONIERILOR

Una dintre preocupările de seamă ale pionierilor din comuna Bîrlogu este şi activitatea ştiinţifică... Vă miră ? Da, da — activitate ştiinţifică. Şi activitatea lor se poate vedea din expoziţia pe care au deschis-o nu de mult. Ea cuprinde multe obiecte care oglindesc transformările mari din viaţa satului din timpurile cele mai vechi şi pînă în zilele noastre.

Se pot vedea la expoziţia pionierilor fel de fel de obiecte lucrate din ceramică, frumos ornamentate, cusături şi împletituri viu colorate.

Culegătorii de folclor au adus la mica expoziţie şi cîteva poezii culese din folclorul local. Dar descoperirea cu care se mîndresc cel mai mult pionierii din Bîrlogu este... un topor de piatră care datează din epoca neolitică. Ei l-au descoperit la cercetările făcute în toamna aceasta.

A. DUMITRU
instr. superior
com. Bîrlogu, raionul Costeşti

Tovarăşa noastră instructoare...

Am citit nu de mult următoarea scrisoare :

„Deşi sînt convinsă că ne vom mai întîlni, îmi iau rămas bun de la dumneavoastră ; îmi veţi rămîne în amintire ca una din cele mai dragi îndrumătoare ale mele ! La anul, vreau să devin şi eu instructoare. Dumneavoastră mi-aţi servit ca exemplu. Îmi iau angajamentul să devin tocmai ceea ce şi cum sînteţi dumneavoastră.

O pionieră pentru care aţi servit ca exemplu, care vă iubeşte şi vă stimează,

VALENTINA SILVEŞEAN".

Dar, de fapt, cine este tovarăşa instructoare Gloria Niculescu ! În urmă cu puţini ani, absolvea 7 clase la Şcoala de 7 ani nr. 12 din Oraşul Stalin. Despărţirea n-a fost uşoară. Profesorii, copiii, instructoarea de pionieri — iată tovarăşi de care cu greu se despărţea...

După un an, cînd a fost primită în rîndurile utemiştilor de la şcoala medie la care învaţă, prima ei dorinţă a fost să devină instructoare de pionieri. Dacă se poate, chiar la şcoala în care a învăţat. Şi a devenit. Multe ore din timpul său liber le dedica copiilor. Îi îndrăgeşte ; dorinţa sa este ca fiecare copil să devină mai bun, mai harnic...

— Au multă vioiciune şi imaginaţie. Propun pentru activitatea pionierească lucruri atît de interesante ! Fiecare ceas pe care îl petrecem împreună, sfătuindu-ne, discutînd despre cîte şi mai cîte, este pentru mine ceva de nepreţuit — mărturiseşte tînăra instructoare.

Îndrumaţi de instructoarea lor, care abia a împlinit 17 ani, pionierii clasei a VII-a B organizează acţiuni frumoase, interesante. De neuitat va rămîne adunarea pionierească organizată din iniţiativa tovarăşei instructoare în legătură cu felul în care învăţa Lenin. Adeseori, în detaşament se evocă figuri ale eroilor utecişti, care, îndrumaţi de partid, au luptat cu vitejie, în anii cruntei ilegalităţi, împotriva burghezo-moşierimii. Ca peste tot şi în acest detaşament învăţătura stă în centrul preocupărilor. Pionierii îşi amintesc cu plăcere de excursiile de duminică pe Piatra Craiului, la păstrăvăria de la Prejmer, la G.A.C. Hărman. Detaşamentul vizionează în colectiv cele mai bune filme, organizează recenzii de cărţi. Aici, în clasa a VII-a B, e greu să iei o notă slabă ; privirile mustrătoare ale colegilor şi ale tovarăşei instructoare nu le poţi ocoli... Dar nu numai atît ; la tovarăşa instructoare oricînd poţi găsi un sfat bun, o părere bine judecată în orice împrejurare.

Fosta pionieră, utemista Gloria Niculescu, este pentru copiii din detaşamentul a cărui instructoare este, o adevărată soră mai mare, o prietenă şi o îndrumătoare minunată.

OANA MAGDU

Un oaspete... ciudat

Intr-o dimineaţă, un pom înalt, frumos, se trezi din somn şi simţi deodată că-i apăruse ceva curios pe-o creangă. „Ce să fie ?" s-a întrebat el. In acest timp a trecut pe lîngă pom un zmeu de hîrtie. „Măi, măi, măi, a zis el mişcîndu-şi coada, spune-mi, bunule copac, ce-ar fi să mi-l prezinţi şi mie pe noul tău musafir !" Dar copacul dădea din umerii lui lemnoşi iar musafirul cel nou nu zicea nimic. In clipa următoare, a sosit ţop. ţop, o veveriţă. „Ia uită-te a exclamat ea, dacă nu mă înşel pe mine mă caută". Oaspetele însă nu s-a uitat nici la ea. Atunci, cu fîlfîiri uşoare, apăru o păsărică.

„Poftim, au zis cu toţii în cor, ţi-ai găsit şi tu acum să încurci lumea. Ce-ai mai venit ?". „Imi daţi voie !" le răspunse grav păsărica, şi, tacticos se apropie de noul musafir împrietenindu-se ca şi cînd s-ar fi cunoscut de nu ştiu cînd.

— In definitiv, cine e ? o întrebară pe şoptite zmeul de hîrtie şi veveriţa.

— Cum, nu ştiaţi, dragii mei ? E tovarăşa mea cea nouă : căsuţa pe care mi-au făcut-o copiii.

Cei doi n-au mai spus nimic şi au plecat. Au rămas pomul, păsărica şi căsuţa pentru păsărică.

M. DIACONU

Problemă

GÎNDIŢI-VĂ PUŢIN

Intr-un coş sînt 5 mere. Cum trebuie împărţite aceste mere la cinci fetiţe, aşa fel ca fiecare să capete cîte un măr, iar în coş să mai rămînă unul?

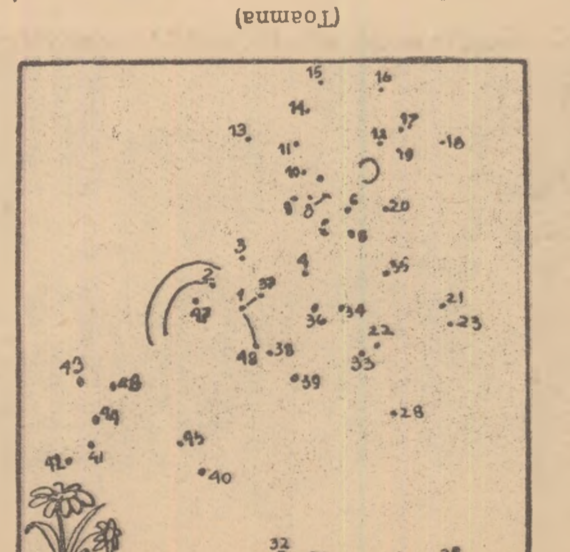
GHICITORI

Uriaşul lat în şale
Muntele preface-n vale.
(Excavatorul)

La un cap alăturate
Şi la altul răsfirate.
(Spiţele)

Rochia-i cu sclipiri de-aramă
In bucăţi vîntu-o destramă
Totuşi rîde roşcovana
Şi ne toarnă must cu cana !
(Toamna)

Fie vară, fie iarnă
Nu-şi dă jos haina de blană,
Iar dacă am pus de masă
Nepoftită intră-n casă.
(Pisica)

Unind cu o linie cifrele de mai sus, de la 1 la 48, veţi afla un desen interesant.

MODELATORII lemnului

Oare v-ați închipuit vreodată cum ar arăta o locuință goală, lipsită de acele lucruri care constituie mobilierul? De-ar fi să stai și în cel mai nou apartament, cum ai putea să locuiești în el, dacă nu ai avea la îndemînă studioul pe care să dormi, șifonierul în care să-ți pui hainele, masa la care să te așezi și să-ți faci lecțiile? Ar fi greu! Numai că neîntrecuții meșteri ai lemnului, care știu să prefacă loazbele mari de fag sau de nuc în șifoniere și mese cu înfățișarea strălucitoare ca oglinda, ne pun la îndemînă cele mai frumoase piese de mobilă, făcînd ca locuințele noastre să fie confortabile și elegante.

Asemenea meșteri, care modelează cu iscusință lemnul, sînt și cei de la noua fabrică de mobilă „Militari"-București, pe care i-am vizitat zilele trecute.

Dar... să ne închipuim că am pășit pragul fabricii, că am trecut de sectorul fierăstraielor, care taie lemnul în felii albe și că ne-am oprit să ne mai odihnim puțin în... „camera de odihnă".

E destul de plăcut aici. De jur-împrejur se ridică stive cu plăci aglomerate, croite anume pentru a fi unite într-un șifonier sau o masă elegantă. Abia ieșite, înfierbîntate, din presă, plăcile aglomerate, acoperite cu o șuviță de furnir, nelustruit încă, rămîn aici cîteva zile să se „odihnească". Mai bine zis să se răcească, să lase în aer orice undă de căldură cuibărită în fibre, pentru ca materialul, bun de prelucrat, să-și poată urma mai departe drumul...

Meșterul Nicolae Bănică, unul dintre cei mai pricepuți în arta modelării lemnului, a ținut să ne facă o surpriză. De la așa-numita „cameră de odihnă" a lemnului ne-a dus direct în ultimul sector, acolo unde mobilierul stă aliniat ca soldații, în șiruri egale.

Ne-am oprit îndelung în fața unui șir de șifoniere cu strălucire ca de cristal și jocuri de ape, în care se desenau liniile unor arabescuri neînchipuit de frumoase, cu forme ciudate de păsări și animale.

— De bunăseamă că e pictată bufnița aceasta cu penet bogat, de pe ușile șifonierului ?!

— Nicidecum! ne-a răspuns meșterul. Liniile desenului nu sînt altceva decît nervurile naturale ale lemnului. De fapt, în îmbinarea nervurilor stă marea artă a zețuitoarelor.

Dar cine sînt zețuitoarele? Iată-le pe Zamfira Constanța, pe Ana Chifor și pe alte tinere zețuitoare împreunînd furnirul, fîșie cu fîșie, în bucăți mari, dreptunghiulare, în care nervurile lemnului sînt sincronizate cu adevărată artă. Aidoma ca-n arta mozaicului. Și cîtă frumusețe oferă lemnul de fag sau de nuc, de păr, de mahon sau de avodin (un lemn exotic). Unul are strălucirea mătăsii naturale de culoare roșietică-cafenie, altul e de culoare galben-portocalie !...

— Peste tot, în satele și orașele noastre, se înalță blocuri mari și frumoase, ne-a spus însuflețit meșterul Nicolae Bănică. Nici noi nu vrem să rămînem mai prejos, vrem ca mobila pe care o facem să fie nu numai durabilă, dar să și înfrumusețeze interioarele locuințelor. Să stea omul cu drag în casă !

AL. DINU IFRIM

A doua viață a lui Abibula Daud

Se afla în Dobrogea cea cu cîmpii întinse și vînturi sărate de la mare, un sat, ca atîtea altele, cu case mici și dărăpănate, cu uliți înnoroiate sau prăfuite, cu oameni săraci, care trudeau pe moșia lui Manea Florea, cel care bătea țăranii cu bice din curea, înfășurată cu sîrmă. Toți erau săraci lipiți pămîntului, dar ca Daud Abibula nu era parcă nici unul. Aceasta, și pentru că Abibula trebuia să hrănească opt guri iar cu el și nevasta — zece. Ieșea din iarnă dator, vîndut moșierului. „Ce s-o alege de copiii mei?" se întreba Abibula privindu-și gînditor băieții. Slugi la boier!? Bătuți la muncă de vătafii acestuia? Dar mezinul ăsta ambițios și iute ca veverița, Geoget, și-o pleca el capul în fața boierului? Of, of, grele timpuri au apucat și ei!"...

Dar au trecut anii. A venit eliberarea. Și într-o zi s-a răspîndit vestea că pămîntul n-o să mai fie al moșierilor, ci al țăranilor, al celor ce-l muncesc. Vestea aceasta mare a ajuns și în satul lui Daud Abibula. Mulți n-au crezut la început. S-au convins însă atunci cînd pămîntul boierului Manea și al celorlalți boieri a fost împărțit țăranilor.

Și au trecut anii...

Cu vremea, oamenii s-au dumirit că drumul belșugului e numai cel al colectivei. Abibula a stat și a chibzuit: dacă în colectivă sînt numai țărani de ai noștri și nici vorbă de moșieri, apăi rău nu poate să fie. Și și-a adus toată familia în colectivă.

Au mai trecut ani de-atunci și în colectivă, alături de Abibula, au mai venit încă opt sute de familii. Laolaltă romîni, tătari, turci — colectiviștii din Cobadin și-au făurit o viață îmbelșugată. Partidul le arătase drumul către belșug. S-a dus vestea în toată regiunea Constanța de bogăția colectivei din Cobadin. De la 2 vaci, 4 boi și cîteva pluguri din lemn, cu cît au început colectiva, au ajuns acum la peste 500 de

vaci și boi, 1.200 porci, 250 cai, sumedenie de oi, păsări și stupi, au lanuri întinse de grîu și porumb, orz și ovăz, floarea-soarelui și sfeclă de zahăr, mazăre, viță de vie...

Cît îl privește pe Abibula, acesta spune, ori de cîte ori are prilejul, că acum își trăiește a doua lui viață. Că nu se va simți niciodată bătrîn văzîndu-și fiii colectiviști de frunte, cu case noi, mobilă nouă, lumină electrică, radio... Geoget, bunăoară, mezinul, neastîmpăratul și ambițiosul flăcău care era în stare să-l ia pe boier de piept... Strașnic gospodar! Gospodăria colectivă l-a trimis împreună cu alți tineri la școala de brigadieri. La ferma de oi, el este acum cel mai priceput.

Grijile lui Abibula s-au spulberat.

Cobadinul are în fiecare zi strai de sărbătoare. Casele noi, trainice, care împodobesc străzile largi, pietruite, căminul cultural, biblioteca, cinematograful, precum și recoltele bogate sînt tot atîtea motive, care îndreptățesc mîndria colectiviștilor din comuna Cobadin, regiunea Constanța.

...Și sînt tot atîtea motive că Abibula Daud trăiește o a doua viață...

E. TOFAN

Noul cinemascop din Tg. Mureș

Deunăzi, locuitorii orașului Tg. Mureș au trăit clipe de legitimă bucurie. S-a inaugurat noul cinemascop, avînd loc și primul spectacol. Cu aceasta s-a pus la dispoziția publicului un nou și elegant lăcaș de cultură.

Cum arată noul cinematograf? Foaierul vast, scăldat în odihnitoarea lumină a tuburilor fluorescente, e îmbrăcat tot în marmură strălucitoare. Galeriile laterale deschid intrarea către ușile cu perdele grele de catifea albastră, ce duc în sala de spectacole, o sală de toată frumusețea, cu pereții îmbrăcați în catifea, și cu fotolii elegante, capitonate cu material plastic.

Noul cinematograf din Tg. Mureș are o capacitate de 800 de locuri și oferă spectatorilor o vizibilitate perfectă.

Povestea unei bucăți de zahăr

— Dați-mi voie să mă prezint: sînt o bucățică de zahăr!

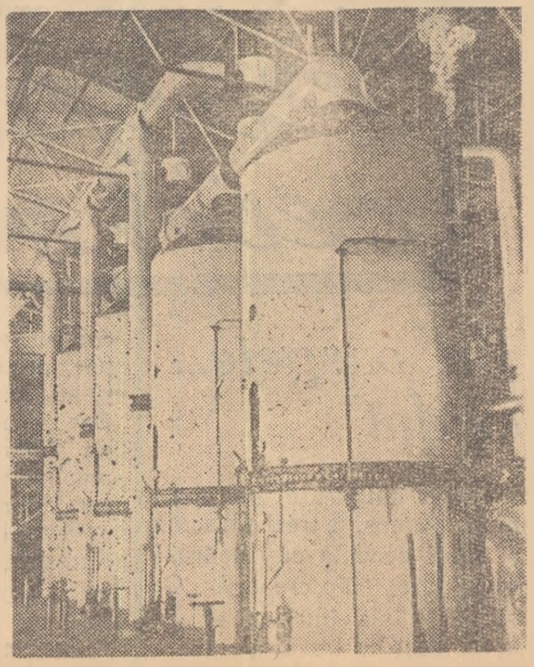
— Dar sîntem vechi prieteni, ce, ai uitat? veți spune voi.

— Nu, n-am uitat, dar mulți dintre prietenii mei, uitîndu-se gînditori la mine, se întreabă adesea: de ce este oare dulce zahărul și din ce sînt făcute cristalele acestea fine și strălucitoare? Cum se fabrică ele oare? De aceea... să vă spun povestea mea.

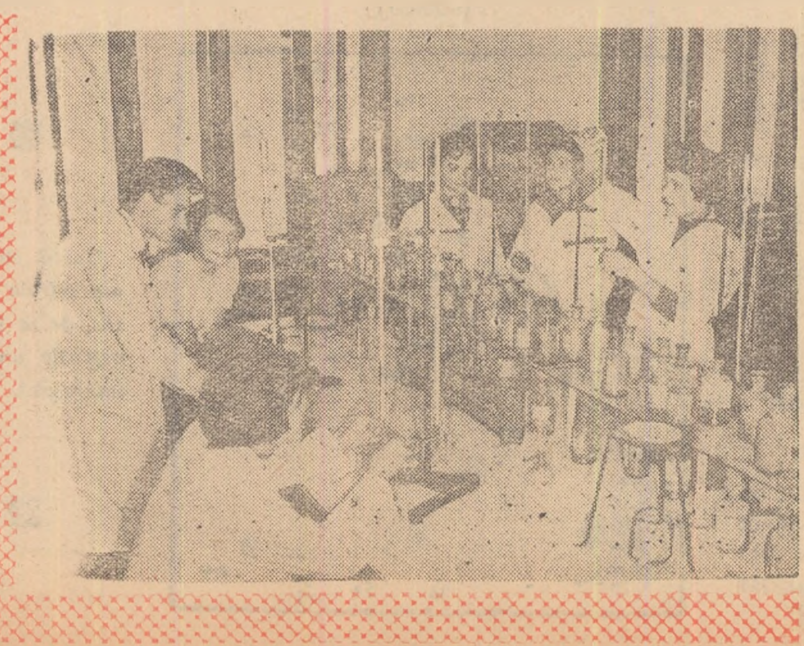
La început nu eram decît o biată sfeclă albă, plină de pămînt. Credeam că n-o să mă ia nimeni în seamă. Dar într-o zi, m-am trezit dusă, împreună cu suratele mele, într-o fabrică mare, cu mașini moderne și muncitori pricepuți. N-am ajuns bine și m-am și văzut într-o baie mare, plină cu apă. Bună baie! Am ieșit de acolo curată, cum nu credeam vreodată că voi ajunge. Să nu credeți însă că am avut timp să mă admir mult. Nu, pentru că m-au apucat niște cuțite, care, într-o clipă m-au tăiat bucăți, bucățele: m-au făcut tăiețel, ce mai! Strașnic m-am speriat. Nu se va mai alege nimic din mine, mi-am spus. Gîndind așa, m-am trezit împreună cu celelalte sfecle, speriate ca și mine, într-un cilindru uriaș în care, cu mare viteză, venea apă fierbinte. Aici, minune: toată dulceața sfeclei, a intrat în apă. Tăiețeii i-am părăsit ca pe niște haine care nu ne mai foloseau. Iată-mă deci transformată într-o zeamă subțire, tulbure și negricioasă. Ce-o mai fi și asta? m-am întrebat necăjită, îndreptîndu-mă spre niște cilindri mari de tot. Trecînd prin toate cele patru cilindre — stația de evaporare, cum îi spuneau muncitorii — fiind încălzită la o temperatură de peste 100 de grade, mi-era teamă că nu voi mai ajunge teafără, că mă voi preface în scrum. Dar prin gemulețele rotunde de cristal ale cilindrelor, muncitorii îmi zîmbeau încurajator. În sfîrșit, am ieșit și din căldura aceea înăbușitoare și m-am îndreptat spre un alt cilindru, căruia i se spune „turn de filtrare". De sus, prin niște conducte, am căzut jos pe filtre. Așa, din ce în ce mai curată și concentrată, am ajuns la aparatele vacum (aparate cu vid). Aici am mai fost ținută încă cîteva ore în clocote. De abia acum am început să mă transform în cristale. Credeți poate că erau cristalele strălucitoare pe care le știți voi? Nu! Am ajuns, în sfîrșit la niște aparate prevăzute cu o plasă de jur-împrejur, care se învîrtesc cu o viteză amețitoare. Aruncate cu repeziciune pe pereții sitei și spălate cu aburi și apă, cînd mașina s-a oprit, nici nu ne venea să credem cît eram de albe și cît de minunată ne era înfățișarea: albă ca zăpada. Devenisem... zahăr! Am luat apoi drumul secției de ambalaj de unde apoi am ieșit pe poarta fabricii împreună cu sute de saci cu zahăr

Cu adevărat minune! Minune înfăptuită de mașinile moderne, noi, și mai ales de muncitorii harnici și pricepuți de la combinatul de zahăr „Oltenia", regiunea Craiova, care dau zilnic patriei mii de kilograme de zahăr de cea mai bună calitate.

ELENA CÎRMACIU

Aspect din secția rafinărie a combinatului. Stația de evaporare

Cît de interesant e în laborator, cînd ai la îndemînă tot ce-ți trebuie pentru experiențe!

Ia foto: Aspect din laboratorul de chimie al Universității „Al. I. Cuza" din Iași.

Dreptatea popoarelor nu poate fi înfrîntă

Agenţiile de presă din lumea întreagă au răspîndit zilele acestea, pe glob, vestea că în trei ţări din America Centrală au izbucnit răscoale armate. Pentru o mare parte din cititorii acestor ştiri, nu-i nimic de mirare. Aceste tulburări erau de aşteptat în ţări ca Guatemala, Costa Rica, Nicaragua...

Ani îndelungaţi, popoarele acestor ţări au fost exploatate sîngeros de monopolurile nord-americane. Indeosebi în Guatemala, „monstrul verde" — cum a fost denumit faimosul monopol american „United Fruit Company" — a făcut din această ţară cel mai sărac ţinut al zonei înapoierii economice şi tehnice. In aceste ţări, şi în altele din America Centrală şi de Sud — exploatate la maximum de monopolurile imperialiste, care le storc bogăţiile solului şi subsolului, care plătesc muncitorilor acestor ţări salarii de mizerie — sărăcia, analfabetismul şi mortalitatea deţin adevărate recorduri. Teroarea — instaurată de dictatori sîngeroşi — şi samavolniciile fac nenumărate victime; închisorile gem de miile de patrioţi zăbreliţi între zidurile întunecate.

Lupta dreaptă, încununată de victorie, a poporului cuban, care a măturat sîngerosul regim al dictatorului Batista, i-a însufleţit însă pe patrioţii guatemalezi, nicaraguaezi şi costaricani. Lupta lor împotriva foametei, mizeriei şi teroarei a izbucnit acum intens şi este foarte probabil ca ea să ducă la răsturnarea regimurilor dictatorilor Miguel Ydigoras Fuentes (Guatemala), Somoza (Nicaragua) şi a celorlalţi.

Politica cercurilor conducătoare ale S.U.A. de sprijinire a acestor regimuri reacţionare din America Centrală şi de Sud provoacă ura crescîndă împotriva imperialiştilor americani şi a slugilor lor.

Recentele răscoale armate din Guatemala, Nicaragua, Costa Rica şi din alte ţări ale Americii de Sud, provoacă panică în rîndurile imperialiştilor şi-i fac pe aceştia să-şi înteţească uneltirile împotriva popoarelor din aceste ţări. Indiferent însă de uneltirile acestor strigoi, lupta pentru libertate continuă pe pămîntul Americii Latine. O revoltă sau alta pot fi înăbuşite în sînge, dar valul crescînd al mîniei populare împotriva imperialismului, pentru o independenţă adevărată nu va putea fi stăvilit.

Dreptatea popoarelor întotdeauna triumfă !

RADIO-GLOB

PARIS

La 12 noiembrie s-a deschis în oraşul Romainville, sub auspiciile asociaţiei de prietenie Franţa-Romînia, o expoziţie de artă populară romînească, care va rămîne deschisă pînă la 19 noiembrie a.c.

La expoziţie, vizitatorii au prilejul să admire numeroase obiecte de artă populară romînească expuse aci, covoare cu motive naţionale, obiecte de artizanat, costume naţionale, precum şi panouri înfăţişînd aspecte din munca harnicului nostru popor — în industrie, agricultură, artă, învăţămînt şi sport.

SANTIAGO-DE-CHILE

După cum anunţă agenţia Associated Press, în oraşul chilian Ciukikamata — provincia Antofagosta — s-a încheiat greva celor 6.530 muncitori de la minele de aramă, care a durat 42 de zile.

Muncitorii au obţinut ca societatea americană „Anaconda Cooper Mining" să le majoreze salariile cu 25 la sută.

WASHINGTON

La 10 noiembrie, Seymour Wolfbein, directorul braţelor de muncă din Ministerul Muncii al S.U.A., a anunţat că în luna octombrie numărul şomerilor din S.U.A. a crescut cu 19.000 de persoane faţă de luna precedentă, atingînd 3.579.000. Adică 6,4 la sută din numărul total al braţelor de muncă, faţă de 5,7 la sută în luna septembrie. Dar acestea sînt numai date oficiale — numărul şomerilor întrecînd, de fapt, cu mult pe cel indicat de autorităţi...

PRIETENA COPIILOR

Iat-o pe Evghenia Firsova în rolul lui Oliver Twist din piesa după romanul cu acelaşi nume al scriitorului englez Charles Dickens

În sala Teatrului Central de Copii din Moscova a fost prezentată o poveste muzicală — „Floarea fermecată". Locuitorii pădurii — iepuri, păsări, maimuţe, veveriţe, — se întreceau să-l ajute pe Ma-Lani-hua, un tînăr blind şi chipeş. Dar dintre toţi locuitorii pădurii, cel mai activ a fost „Puiul de cerb". Cu mers sprinten, graţios, cînd „Puiul de cerb" intra în scenă, se ivea un freamăt deosebit în rîndurile spectatorilor purtători ai cravatelor roşii. De ce oare? Explicaţia e simplă: rolul puiului de cerb era interpretat de cunoscuta şi talentata actriţă Evghenia Firsova.

Cine este Evghenia Firsova?

Venită de la teatrul dramatic din oraşul Vilnius, unde jucase numai doi ani, Evghenia Firsova a reuşit, în scurtă vreme, să cucerească publicul moscovit.

Pe scena Teatrului Central de Copii din Moscova, rînd pe rînd, au prins viaţă, din viaţa şi dragostea ei, personaje îndrăgite de cititorii şi spectatorii moscoviţi. Oliver — din piesa după romanul lui Charles Dickens — trăieşte intens tragedia lui, transmisă publicului prin jocul simplu, firesc, şi prin căldura sufletească a interpretei. Iar Pierro din „Cheiţa de aur" a impresionat atît de mult, încît la sfîrşitul premierei, consiliul teatrului a apreciat că Pierro este cel mai bun rol al Evgheniei Firsova.

Micul Pierro, naiv şi simplu, cu o inimă bună, care declamă trist şi emoţionant versuri despre frumoasa Malvina, este tot atît de iubit de tinerii spectatori ca şi Buratino. Şi nu numai de tineri. La Teatrul de copii vin şi adulţi. Deseori, delegaţii de peste hotare, entuziasmate de punerea în scenă a spectacolului, de prospeţimea şi sinceritatea interpretării, în amintirea spectacolului îşi exprimă dorinţa de a se fotografia cu colectivul teatrului. Şi sînt multe asemenea fotografii.

Redarea fidelă a vieţii interne a eroului, fără simplificări, fără adăugiri sau complicări artificiale sînt trăsături caracteristice în măiestria artistică a Evgheniei Firsova. Aceste minunate calităţi au fost cunoscute cu ajutorul televiziunii de către milioane de spectatori în interesanta şi vesela poveste „Copiii pădurii".

...Ce este focul înfăşurat în hîrtie, vîntul ţinut în dantelă, apa care nu se scurge, acele care nu cos? Poate că ţie, cititorule, nu-ţi este greu să dai răspunsul la aceste întrebări. Dar pentru micul Dicon din povestea „Copiii pădurii" nu a fost de loc uşor. În interpretarea Evgheniei Firsova însă, Dicon este bun şi curajos, iar spectatorii urmăresc cu emoţie să vadă cum reuşeşte să facă faţă împrejurărilor. Iată-l aducîndu-i împăratului pădurii, ca preţ de răscumpărare pentru Fany, surioara lui: un felinar din China, un minunat evantai, o bucată de gheaţă şi ace de brad. A răspuns întrebărilor şi totul s-a terminat cu bine. Telespectatorii răsuflă uşuraţi şi satisfăcuţi. Evghenia Firsova a împrumutat viaţă reală micului Dicon. Şi astfel în numeroase spectacole şi emisiuni, ea rămîne un bun prieten al copiilor!

Talentul tinerei actriţe este în plină înflorire, este mereu proaspăt. Minunata ei artă va bucura şi va da adîncă satisfacţie atît micilor săi prieteni, spectatorii cei mici, cît şi celor mari

De la prietenii tăi de peste hotare

Fapta eroică a lui Toşko

Nu se putea spune că cercul tinerilor pompieri nu desfăşura o activitate interesantă. Dimpotrivă. Şi căştile strălucitoare de pompieri, şi automobilele speciale cu care făceau exerciţii, şi furtunurile cu apă, şi turnul înalt, sirena... — toate acestea uimeau pe copii şi-i îndemnau la fapte îndrăzneţe. Şi totuşi... treceau zile în şir, săptămîni şi nu se întîmpla nimic deosebit.

— De ce mai învăţăm noi în acest cerc?! De ce nu ni se permite să stingem un foc adevărat? se gîndea uneori, plictisit, pionierul Todor Ţvetkov de la Şcoala „Hristo Botev" din Vraţa — R. P. Bulgaria.

Dar iată că într-o zi, trecînd pe o stradă mărginaşă, Toşko ridică deodată capul în sus, uimit: din coşul unei case nu prea mare, ţîşneau limbi de foc, învăluite în fum gros.

— Şi colo-n colţ, uite, un depozit de combustibil pentru maşini! Poate izbucni un incendiu mare, care să aducă pagube bunului obştesc, tresări băiatul.

Fără să mai stea mult pe gînduri, Toşko se repezi şi ciocăni tare în uşa casei. În prag apăru o bătrînică.

— Foc, mătuşică, foc! Arde casa! spuse pionierul.

Bătrînica se sperie, se clătină, gata să cadă jos. Toşko apucă în grabă un sac gol pe care-l găsi după uşă, îl muie într-o găleată cu apă şi urcă repede scara în pod. Se apropie de coşul înfierbîntat şi-l acoperi cu sacul ud leoarcă. Dar focul nu se lăsa, mai scotea din cînd în cînd cîte o limbă sîngerie de sub sac.

O jumătate de oră s-a luptat Toşko cu focul.

Cînd au sosit pompierii, incendiul era stins şi pericolul îndepărtat.

— Bravo, tinere, eşti un adevărat pionier! — i-a spus comandantul pompierilor, strîngîndu-i mîna.

Muzeul din turn

Centrul oraşului polonez Zielona Gora este dominat de un turn străvechi: aşa-numitul „turn al foametei", al cărui nume aminteşte de vremurile cînd ţara se afla în mîinile panilor şi capitaliştilor.

Nu de mult, într-o dimineaţă din toamna aceasta, cunoscutul turn bătut de vijeliile furtunilor şi scurgerea anilor s-a umplut de lumină. Pustiul împietrit altădată între zidurile lui a fost înlocuit deodată de freamătul locuitorilor oraşului. Grupuri, grupuri, ei au intrat şi au ieşit în ziua aceea pe uşile înguste ale turnului.

Pînă seara, tîrziu, a durat vizita...

Ce se întîmplase oare cu vechiul turn? Aci se deschisese un muzeu istoric! Demn de lăudat este faptul că interesantele exponate ale muzeului au fost colectate cu grijă şi pricepere de către cei mai mici locuitori ai oraşului — pionierii.

Nu-i de mirare, aşadar, că ei, pionierii, sînt şi cei mai apropiaţi oaspeţi ai muzeului din turn, care, prin străduinţele pionierilor din oraş, se îmbogăţeşte pe zi ce trece cu noi exponate.

„Scînteile" şi... „steluţele"

Ce sînt „scînteile" şi „steluţele" despre care este vorba în rîndurile de faţă? O să aflaţi numaidecît.

Elevii cehoslovaci din clasele mici — I-a şi a II-a — de la şcolile elementare sînt organizaţi la fel ca şi pionierii. Numai că ei nu se numesc pionieri, ci... „scîntei", şi fac parte din detaşamente şi „steluţe".

O „steluţă" este formată din 5—7 „scîntei" şi este condusă de un pionier, cu rol de instructor. Acesta constituie pentru şcolarii mici un exemplu de străduinţă la învăţătură, de comportare — nu numai în şcoală, dar şi pe stradă şi acasă.

Să conduci „scînteile" e o muncă plăcută, dar plină de răspundere — o sarcină de onoare. De aceea, în fruntea lor se află cei mai buni pionieri, atît în ce priveşte învăţătura cît şi activitatea obştească.

Adevărul colonialist: 1.060 = 14!

De la o vreme, colonialiştilor le merg prost treburile. Nu de alta, dar viaţa le-a sortit să ajungă timpurile cînd poporul unei ţări — fie el cît de mic — să nu mai poată fi exploatat numai cu ajutorul tunurilor şi al baionetelor. Aşa-i viaţa — buclucaşă!

Opinia publică progresistă îşi dă tot mai mult seama că această racilă a timpului nostru, colonialismul, este o urmă a barbariei. Iată de ce sînt tot mai multe glasurile care cer cu hotărîre: să fie desfiinţat sistemul colonial! Iar la actuala sesiune O.N.U., Uniunea Sovietică — ţara care a construit o viaţă fericită, liberă, pentru toate popoarele ce trăiesc în ea — a cerut, prin glasul tovarăşului Hruşciov, să se pună capăt ruşinosului sistem colonial, să se acorde neîntîrziat libertate popoarelor ce se mai zbat încă în ghearele acestui ruşinos sistem. Şi propunerea sovietică s-a bucurat de un larg sprijin în adunarea generală a O.N.U.

Dar colonialiştii, tocmai de aceea se cheamă că sînt conservatori, pentru că ţin cu dinţii de rînduielile învechite, ai căror reprezentanţi sînt: rînduielile coloniale. Iată de ce, foarte de curînd, o instituţie engleză cu un nume care nu interesează, dar care sună foarte pompos, a alocat o sumă frumoasă pentru... popularizarea „succeselor" administraţiei coloniale engleze în federaţia Rhodezia-Nyassaland!...

Dacă ar fi trăit marele nostru Caragiale, ar fi exclamat prompt: „Curat succese, nene Iancule!"

Bineînţeles că, îndată după ce această sumă frumuşică a fost dată publicităţii, ea a început să gîdile imaginaţia diferitor publicişti (englezi — desigur). Speriaţi ca nu cumva să le coacă mintea de atîtea scorneli cîte cloceau, „publiciştii" aceştia au început să transmită din Rhodezia-Nyassaland corespondenţă după corespondenţă în care, în cuvinte bombastice şi cu ajutorul gradului superlativ al adjectivelor, s-au grăbit să laude fericita viaţă a negrilor din mult norocoasa colonie încăpută pe mîna unor blajini binefăcători ca imperialiştii britanici.

Adevărul însă, de aceea-i adevăr — ca să iasă la suprafaţă!...

Astfel că, o serie de alte ziare, mai mult sau mai puţin progresiste, s-au grăbit şi ele să dea în vileag unele date. Şi, spre a vă edifica despre adevărul din „fericita" colonie britanică, iată cîteva:

10 la sută din populaţie sînt albii; ei posedă jumătate din terenurile agricole;

Peste 80% din populaţie (băştinaşi) posedă mai puţin de jumătate din terenurile agricole.

Venitul anual al unui african a crescut în ultimii 7 ani de la 6 LIRE ŞI 12 ŞILINGI LA 14 LIRE ŞI 6 ŞILINGI...

...dar un alb, *stabilit în federaţie*, are în medie, un venit anual de... 1.060 lire!

Poate sînteţi dispuşi să credeţi: colonialiştii englezi or fi cam tari de cap şi nu se pricep la matematici?! Dar nu-i aşa; ei închid cu străşnicie ochii şi spun nu ceea ce-i adevărat, ci ceea ce le convine. Întunecînd minţile popoarelor cu minciunile lor, colonialiştii cred că le mai pot subjuga şi exploata în voie...

Dar iată şi un alt argument despre „egalitatea" colonialiştilor cu populaţia africană din Rhodezia-Nyassaland: din 7 MILIOANE *de locuitori, au votat în 1958 numai 740! Da, da — aţi citit bine: 740!!!*

...Am relatat aici numai cîteva date despre mizeria unui popor supus robiei coloniale. Cred însă că ele vor fi destul de grăitoare spre a vă vorbi despre adevărul colonialist. MINCIUNA — JAF — TEROARE: *acesta-i adevărul colonialist!*

MIHAI POP

ȘTIINȚĂ și TEHNICĂ

Realizări ale științei și tehnicii sovietice

Cinematografia în microcosmos

In ultima vreme cinematografia a devenit un instrument de cercetare foarte prețuit de savanți, datorită filmărilor ultra-încetinite și ultra-rapide. Prin înscrierea pe peliculă a unor procese foarte lente — cum ar fi: înflorirea plantelor, fenomenul cristalizării, fenomenul dezvoltării culturilor de microbi etc. — cu o singură imagine pe oră (în loc de 24 imagini pe secundă), oamenii de știință reușesc o adevărată minune. Ei condensează zilele sau săptămînile numai în cîteva secunde, urmărind, în felul acesta, toate fenomenele care scapă ochiului, datorită vitezei extrem de lente cu care se desfășoară.

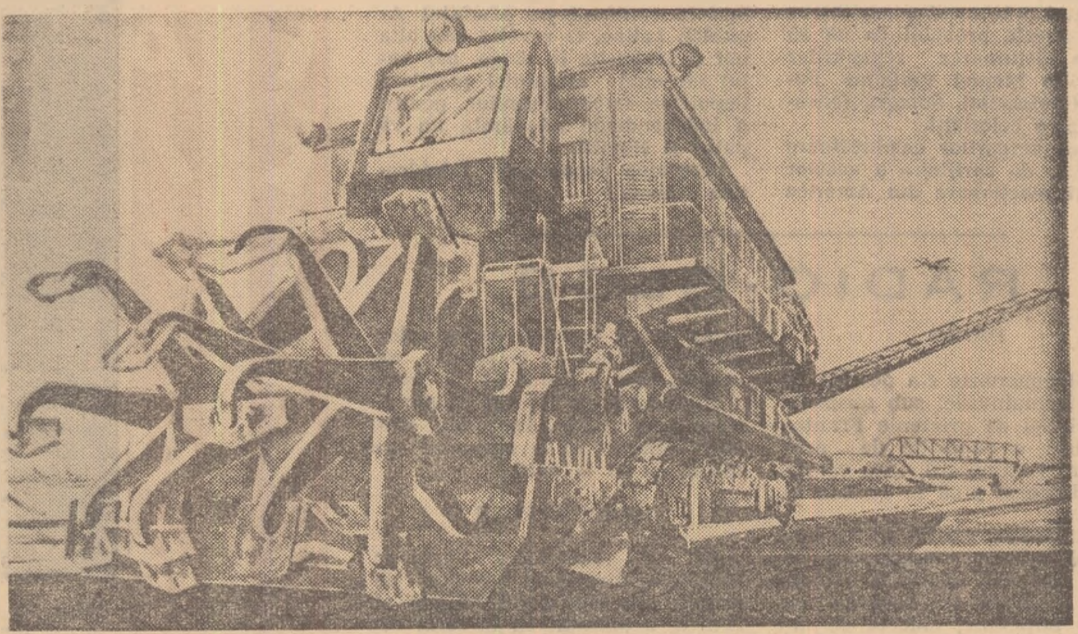
Pe de altă parte, filmările ultra-rapide constituie un adevărat... microscop al timpului. Fenomenele care se desfășoară fulgerător de repede, ca exploziile, lansarea rachetelor etc., pot fi cercetate comod prin această metodă care dilată microsecundele pe durată de minute întregi.

La Institutul de optică și mecanică fină din Leningrad, a fost realizat, de curînd, un asemenea aparat, care poate face cîteva milioane de imagini pe secundă, ceea ce constituie o performanță unică în lume.

Recent, datorită unei alte realizări a oamenilor de știință sovietici, folosirea peliculei în știință a fost extinsă într-un mod de-a dreptul fantastic. Se știe că viața bacteriilor, virusurilor, celulelor, cît și procesele care au loc în celulele vii, prezintă un interes deosebit pentru oamenii de știință. S-ar putea oare filma în culori această lume tainică a infinitului mic?

La Institutul de cinematografie și fotografie din Moscova a fost realizat acest vis cu ajutorul unei pelicule supersensibile și a unui aparataj special. Imaginile în culori obținute sînt deosebit de clare și precise.

Noua metodă a microfilmării oferă cercetătorilor cele mai mari perspective. Filmarea diferitelor procese din organismul viu a permis să se obțină, de pe acum, materiale care clarifică unele taine ale proprietăților ereditare și multe altele.

Așa arată uriașa freză — ea poate să se ia la trîntă cu munți întregi de pămînt!

O uriașă freză... de pămînt

Un muncitor puternic, lucrînd o zi întreagă, abia dacă ar putea săpa 6—7 metri cubi de pămînt. Oamenii au asudat mii de ani săpînd cu lopata cariere, șanțuri, fundații. In ultimele zeci de ani, în ajutor le-a venit screperul, buldozerul, excavatorul. Un excavator avînd o cupă cu o capacitate de 15 metri cubi (o smucitură egală cu efortul a doi muncitori într-o zi!) a stabilit un record în materie: 1.000 metri cubi săpați pe oră!

Dar tehnica nu se oprește niciodată pe loc. O nouă mașină sovietică, o freză gigantică pentru pămînt, a pus în umbră recordul amintit, săpînd 3.000 metri cubi pe oră! Sapele din față, asemănătoare unor ghearе uriașe, scormonesc pămîntul, care este aruncat în partea dinapoi printr-un elevator. Mașina înaintează mereu „înghițind" zeci de mii de metri cubi de pămînt pe zi, fiind foarte rentabilă la lucrări de drumuri, construcții, asanări, irigații.

— Un muncitor voinic, cu lopata, sapă aproape 0,6 m³ de pămînt la oră.
— Un screper tras de un cal sapă 2 m³ de pămînt la oră
— Un screper tras de tractor sapă 40 m³ de pămînt la oră
— Un buldozer sapă 40—50 m³ de pămînt la oră
— Un graider-elevator sapă 400 m³ de pămînt la oră
— Un excavator cu cupa de 4 m³ sapă 500 m³ de pămînt la oră.
— Un excavator cu cupa de 15 m³ sapă 1.000 m³ de pămînt la oră
— O freză 3 FM, sapă 3.000 m³ de pămînt la oră!

6.000 cai putere

In decursul septenalului, mii de kilometri de cale ferată vor fi electrificați, înlocuind, prin aceasta, aportul locomotivelor cu aburi mai puțin practice și igienice.

In acest scop, la Harkov este în curs de construcție una dintre cele mai puternice locomotive Diesel-electrice din lume. Locomotiva are 6.000 CP, poate atinge 120 km/oră și remorchează garnituri de tren de două ori mai grele decît acelea trase de locomotivele cu aburi.

Pungi cu... grăsime!

La Combinatul de uleiuri și grăsimi din Evdakovo (U.R.S.S.) a fost realizată, pentru prima oară, o instalație pentru producerea grăsimilor-praf, un procedeu nou folosit în industria alimentară. Procesul de separare este realizat cu ajutorul ultrasunetelor.

In această stare, grăsimile animale sau vegetale pot fi conservate mult mai bine.

Combinatul furnizează, pentru consum, sute de tone de grăsimi-praf.

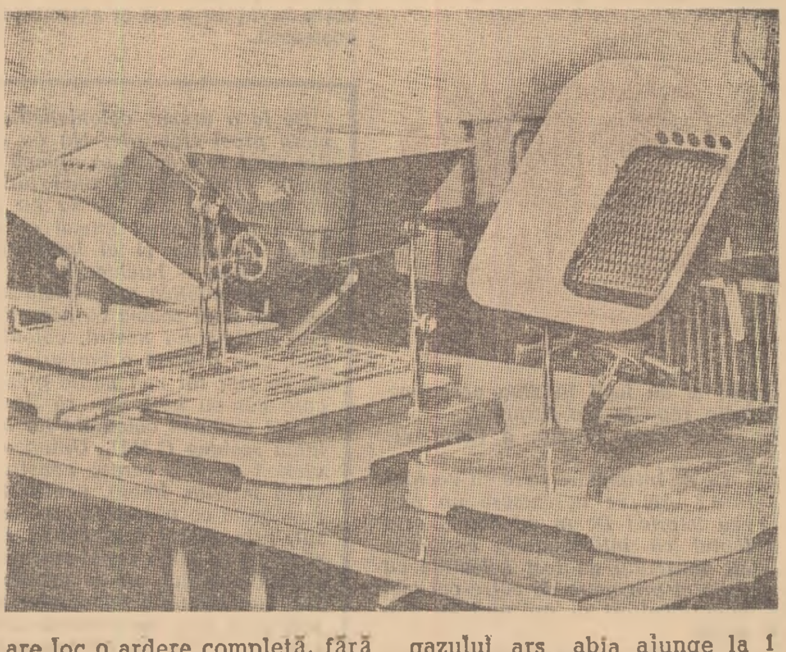

Buclucul unei experiențe...

O realizare a tehnicii noastre

Ochiul omenesc distinge multe culori și nuanțe de culori, cuprinse în spectrul solar, între roșu și violet. Există însă și raze (culorile sînt doar raze de diferite lungimi de undă, emise de corpuri) dincolo de violet. Acestea sînt razele ultraviolete. Lungimea lor de undă nu este percepută de ochiul omenesc. Omul nu le vede, așa cum nu vede nici razele gamma, Röntgen sau infraroșii. Acestea din urmă, cu o lungime de undă mai lungă decît a luminii obișnuite, aflate dincolo de roșu, sînt percepute însă prin aceea că sînt... călduroase. Infraroșiile deci, sînt raze calorice. Pe această proprietate s-au bazat constructorii noștri care au pus la punct aparate numite *radianți de infraroșii.*

Conectat la o butelie de aragaz sau la un robinet cu gaz natural, aparatul transformă energia chimică a acestor combustibili în radianți infraroșii, în energie calorică. In aparat are loc o ardere completă, fără flacără. După un minut și jumătate de la punerea în funcțiune, placa interioară de ceramică încălzită la 850 de grade, emite infraroșii invizibile. Carnea sau omleta așezate în raza de bătaie a aparatului, se frig în 3—4 minute, laptele se fierbe în 8 minute, ș.a.m.d.

Aparatul nu oferă numai condiții rapide de folosință, în arta culinară. El este igienic, economic (în 8—10 ore, costul gazului ars abia ajunge la 1 leu) și practic, putînd fi ușor deplasat, agățat de perete pentru încălzitul camerei sau așezat în așa fel încît pe el să se poată fierbe lichide.

Radianții cu infraroșii, puși în vînzare de curînd, sînt folosiți și în industrie, la construcții, pe timpul iernii, în terapeutică, în fermele zootehnice. Ei constituie o realizare remarcabilă a tehnicii noastre.

Curiozități

ȘTIAȚI CA....

...noua stație de televiziune ce se ridică la sud-vest de Moscova, este prevăzută cu cea mai înaltă antenă din lume, înălțimea turnului și a antenei montate pe acest turn fiind de peste 500 metri?

...ultimele explorări din Antarctica au dus la descoperirea sub ghețurile polare a două șiruri de munți lungi de peste 160 km și înalți de aproximativ 3.500 m și că structura lor se aseamănă cu aceea a Anzilor Cordilieri?

...marea termocentrală de la Opatovice, R. S. Cehoslovacă, va fi prevăzută cu un „creier electronic", care va dirija folosirea cazanelor și a principalelor instalații, de la distanță?

...micul cocoșel de rasă decorativă japoneză „Fenise" are o coadă care atinge, uneori chiar depășind, 3 metri?

...în oceanele și mările globului pămîntesc se găsesc circa 20.000.000 km cubi de săruri minerale diferite și că dacă ele ar fi extrase, ar acoperi cu un strat gros de 135 m toate continentele și insulele globului?

...Dîmbovița avea, cînd s-au făcut primele așezări omenești pe meleagurile ei, un afluent cu numele de Bucureștioara, care curgea pe locul actualei străzi Dionisie Lupu?

O mare descoperire a minții omenești — cifra ZERO!

Ce ne-am face fără zero? Cum am scrie 10.000 sau 543.000 numai cu ajutorul cifrelor romane, în care L=50, C=100, D=500, M=1.000? Desigur că aceste numere ar fi deosebit de lungi. De altfel, în secolele trecute socotitul era o adevărată artă, profesată de așa-zișii „socotitori", și una din cauzele acestei stări de lucruri era tocmai necunoașterea cifrei zero.

Cu toate acestea, zero era de mult descoperit! Astfel se cunoaște, din sculpturile de piatră ce s-au păstrat, că poporul maiaș din America de Sud, reprezenta acest semn sub forma unei cochilii de melc sau ca un ochi colorat. Interesant este faptul că și unele popoare din Asia foloseau, de asemenea, un semn circular pentru „nimic".

Cifra zero, în forma ei actuală, a apărut pentru prima oară în India, pe la anul 750, sub denumirea de „sunya", adică „nimic". In limba arabă cuvîntul „gol" înseamnă „sifr", de unde au derivat cuvintele „zero" și „cifră".

Pe la 1200, adică după cîteva secole, sub influența arabilor, noile cifre au ajuns în Spania. Dar a trebuit să se scurgă sute de ani pînă ce întrebuințarea lui zero să devină generală. Astfel, birourile „socotitorilor" s-au închis și arta socotitului a devenit un bun accesibil tuturor.

Iată deci, ce însemnătate uriașă, ce trecut interesant are modestul zero, a cărui descoperire poate fi alăturată celor mai mari descoperiri ale minții omenești.

(Pagină redactată de ing. ION SUCEVEANU, ing. A. LISEANU și I. CIOFU)

„EU SAU NOI"

Dragi copii, ați auzit vreodată uneltele vorbind? Eu am avut de curînd prilejul să le aud nu numai vorbind, dar chiar certîndu-se, iscînd o hărmălaie de nedescris. O asemenea „minune" nu s-a petrecut în vreun atelier școlar sau în alt loc de muncă ci... pe scena Casei de cultură a raionului 1 Mai din București, unde echipa de copii a căminului cultural din Popești Leordeni a interpretat cu mult talent piesa *„Eu sau Noi"* de Dimos Rendis.

Pe scurt, lucrurile s-au petrecut astfel: într-un atelier s-au întîlnit ciocanul, acul, secera, penița, mistria și chitara. Întrerupînd pentru un moment munca, s-au avîntat într-o discuție aprinsă în jurul întrebării: „Care-i cel mai important dintre noi?" Fiecare își laudă prin cuvinte meșteșugite însușirile, utilitatea, caută să-i convingă pe cei din jur de *rolul suprem* pe care-l are în viață.

— Eu sînt cel mai important! susține cu glas înțepat *Acul.*

— Planurile, proiectele-s totul! se aud cuvintele *Peniței.*

— Ați uitat, se vede, cine v-a făurit pe toate? — tună de undeva *Ciocanul,* iar *Chitara,* acoperind cu acordurile ei larma, nu se lasă nici ea:

— Muzica, se-nțelege, muzica e totul!

Galăgia crește în intensitate, discuțiile par fără sfîrșit, cînd, deodată — liniște. Pe scenă apare, venind parcă din adîncul vremurilor — *Fierul,* bătrînul și atotștiutorul fier. Cu răbdare și înțelepciune, el explică rostul fiecăruia în viață, convingîndu-i că munca tuturor e folositoare, că numai împreună, lucrînd uniți, munca lor va avea o valoare mai mare.

Se-nțelege că intenția autorului a fost aceea de a demonstra valoarea muncii colective, puterea unui colectiv bine închegat.

Micii artiști ai Școlii din Popești Leordeni au pătruns înțelesul acestui mesaj al piesei și au dat viață cu pricepere personajelor. *Elena Marineanu* din clasa a III-a, interpreta *Acului* s-a remarcat în mod deosebit prin jocul degajat și simplu, prin vorbirea clară și nuanțată, prin umorul cu care a cucerit aplauze la scenă deschisă.

Ivanca Ungureanu (Mistria), *Magdalena Enculescu* (Secera) și *Eugenia Mihalache*, (Penița), s-au remarcat, de asemenea, prin jocul lor vioi și inteligent. Spectatorii l-au apreciat la fel de mult pe *Iosif* Mincu, interpretul *Ciocanului,* care și-a înțeles rolul, sugerînd chiar prin ritmicitatea vorbei bătăile ciocanului.

Deosebit de reușită a fost creația *Fierului*. E drept „bătrînul" fier nu cred să aibă mai mult de 13 ani, dar vocea tărăgănată, sfătoasă la care s-a adăugat costumul și machiajul ireproșabil, ne-a înfățișat pe scenă un moșneag autentic.

E bine că pionierii din Popești-Leordeni și-au înscris în repertoriul echipei lor piesa „Eu sau Noi", care are un pronunțat caracter educativ. Doar mai găsești uneori pe ici, pe colea, pionieri sau școlari indiferenți față de munca colectivului, dar gata oricînd să scoată în evidență, *mai mult decît e nevoie,* propriile realizări. EU am făcut, numai EU am realizat, datorită MIE s-a făcut cutare lucru, mai răsună cîteodată strident, disonant în orchestra armonioasă a muncii colective. În înțepatul Ac sau îngîmfata Peniță se vor recunoaște poate unii copii și vor ajunge și ei la concluzia că *„noi", colectivul,* sună mult mai frumos, exprimă voință, putere, unitate.

Celor care nu știu, le putem spune că piesa prezentată pe scena Casei de cultură a raionului 1 Mai nu e singura realizare a harnicilor pionieri din Popești-Leordeni. Sub conducerea instructoarei artistice a căminului cultural, tovarășa Maria Trancioveanu, au realizat și alte spectacole cu care au susținut peste 20 de programe la stația de radioficare.

Pentru activitatea lor frumoasă și sîrguința cu care învață îi felicităm din inimă pe harnicii pionieri din Popești-Leordeni.

C. NICULESCU

Prietenii colectiviștilor

E zor mare, căci toamna a fost bogată. Nici o clipă nu trebuie irosită, timpul se poate strica de la o zi la alta. E vreme de toamnă dar... Tocmai de aceea, într-o dimineață, Gheorghe Tănase, președintele gospodăriei colective din Plopșoru-Giurgiu, veni la sediu cam abătut.

— Oare pe care ar trebui s-o facem mai întîi? Avem de recoltat dovlecii, și sfecla... Apoi, și cu porumbul trebuie să-i dăm zor...

Cu colectiviștii discutase, dar rămăsese ca aceștia să vină cu propuneri abia către ora prînzului.

Dar ce se aude? Glasuri gălăgioase și vesele de copii! Și cînd se uită pe fereastră, curtea gospodăriei era plină de pionieri.

Pioniera Rada Frîncu i-a auzit pe părinți discutînd de treburile gospodăriei, că porumbul trebuie curățat repede. A doua zi, Rada s-a dus la școală, a spus colegilor, iar în recreația mare, vestea s-a întins în toată unitatea.

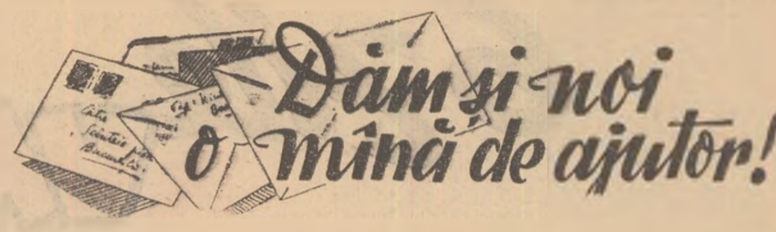
— Să mergem să le ajutăm noi! a propus pionierul Dumitru Nițu. Doar e destul de ușor să lucrezi la batoza de curățat porumbul. Noi va trebui numai s-o încărcăm, iar cineva să țină sacii pentru boabe.

Cu toții au fost de acord. Așa se face că în dimineața aceea, în curtea gospodăriei colective veniseră atîția pionieri.

Tovarășul Gheorghe Tănase, președintele, s-a bucurat din toată inima. Prietenii mai mici au venit și de data aceasta să le ajute. Le arătă ce trebuie să facă, le dădu doi oameni care să care sacii și munca începu repede și cu spor. Batoza lucra bine și sacii cu boabe se înșirau repede, unul după altul.

Pînă la prînz, în șopronul gospodăriei s-au adunat stive de saci. Iar a doua zi pionierii au venit din nou. În două zile ei au reușit să curețe de pe știuleți 3 vagoane de porumb boabe. Pionierii au fost tare bucuroși că au putut să ajute și ei gospodăria colectivă, care le e atît de dragă.

E. ROȘCA

Ajutor pionieresc

Vestea că în comuna noastră se construiește un cămin cultural ne-a umplut tuturor inimile de bucurie. Am hotărît ca și noi, pionierii, să mergem să ajutăm încă de la turnarea temeliei. Și așa am făcut. Ne-am adunat în curtea școlii, apoi în ritmul unui cîntec pionieresc am pornit spre șantier. Constructorii ne-au primit cu plăcere și noi am pornit la muncă cu drag. In cîteva ore am curățat o mare cantitate de cărămizi și am așezat-o lîngă temelie pentru a ușura munca zidarilor.

Toți am muncit cu spor. In mod deosebit s-au evidențiat pionierii clasei a V-a și cei din grupa a doua din clasa a VII-a.

TĂNASE V. CONSTANTIN
cl. a VII-a,
Școala de 7 ani, comuna Costuleni, raionul Iași

Le e dragă munca în gospodăria colectivă

Pentru colectiviștii din toate satele patriei noastre, zilele de toamnă sînt zile de muncă încordată, dar în același timp și vesele. Ei string rodul bogat al ogoarelor, livezilor și viilor pe care le-au muncit în comun.

Alături de ei vin de le ajută cu drag și pionierii. Iată cîteva spicuiri din scrisorile lor:

*

Cît de plăcut e să culegi acum struguri cu boabe ca aurul sau de culoarea chihlimbarului, ne scriu pionierii din comuna Șușca, regiunea Timișoara. În ziua cînd am fost la vie, timpul parcă a zburat. Numai în cîteva ore am strîns două căruțe cu struguri.

*

Cînd am ajuns pe terenul cu sfeclă de zahăr, întinderea de 10 hectare ni s-a părut uriașă — scrie pioniera Marieta Andreescu din comuna Lungești, regiunea Pitești. Dar cînd a început munca, terenul rămas nerecoltat se micșora din ce în ce mai mult. Pînă seara, noi am scos toată sfecla de pe cele 10 hectare. În felul acesta, am adus gospodăriei economii în valoare de peste 1.000 de lei.

*

Pionierii Școlii de 7 ani din comuna Boiculești, raionul Curtea de Argeș, își petrec duminicile în comun. În cîteva din aceste duminici, ei au fost la gospodăria colectivă din comună, unde au strîns 4.000 kg prune și au recoltat peste 5.000 kg cartofi.

Pionieri și școlari,

a apărut revista

„CRAVATA ROȘIE"

nr. 11

Din cuprins:

„Din Bărăgan" de Dan **DEȘLIU**
„Fiul revoluției" și **„Lumina vine de la răsărit"** de Al. **ANDRIȚOIU**
„Partidul" de N. **LABIȘ.**
„Casa pictorului" de Valeriu **RIPEANU**
„Orașul Victoria" de M. **STOIAN**
„Tricoul de marinar" de Nicolae **IONESCU**
„Eroii văzduhului" de Haralamb **ZINCA**
„Palatul" de N. **TIHONOV**
„O poveste populară ceyloneză"
Cuvinte încrucișate, jocuri, glume.

Citiți

„CRAVATA ROȘIE"

Concursul nostru

Seria a III-a

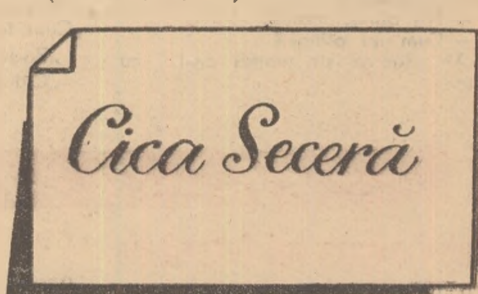
Criptografia economului

(5 — 1 — 6 — 2 — 3)

Carte de vizită

Aflați, prin anagramare, ocupația acestei tovarășe precum și locul unde și-o exercită.

ȘARADA

Prima parte e vocală.
Partea-doua, cum se știe,
Are trunchi în... geometrie.
Partea-treia-i mai ușoară...
Ființă e, superioară,
Singura care gîndește
Și unelte făurește.
Toate trei de le unești
Un om chibzuit găsești!

Cupon de participare nr. 2

Cupon de participare nr. 3

— Ce excursie minunată!
— Stați! Să vă pozez îndată...
Nu mișcați acum, copii!...
(Zice însă Tic, șiretul):
— Vezi, să iasă și libretul.
Că prin el sîntem aci!

Nicuță Tănase

6 zile VAGABOND

Povestire dedicată fiului meu, Dănuț

In numele poporului, tribunalul condamnă !...

Ah, ce noapte grozniсă ! Ce n-aş da să adorm acum ! Să dorm, să dorm o veşnicie ! Cum îmi bate inima ! Imi sare din piept. Mă zvircolesc în pat. Cearceaful nu mai e sub mine. E pe undeva, pe la picioare. Cum o să ies din încurcătura asta ? Cum ? Cine m-a pus ? Mă ridic de pe pat. Şi arcurile astea de la somieră, ce zgomot fac ! Merg în virfuri. Parchetul scîrţiie. Ai mei nu s-au culcat încă. E lumină în camera lor. Mă uit pe după perdea. Mama doarme. E trecut de miezul nopţii. E trecut 1...

Ssst ! S-a ridicat tata de la masa lui de lucru. Alerg spre patul meu hoţeşte. Văd umbra lui tata adunată pe perete. Se mişcă umbra pe peretele din faţă. Işi îmbracă pijamaua. Il aud cum cască. E obosit ? Tata ? Tata nu-i obosit niciodată. Da, şi ziarele scriu despre el tot aşa : „Neobositul montor Oprişan de la „Secerătoarea" a mai făcut o inovaţie care aduce economii...". Şi la radio tot aşa se spune : „Neobositul montor...". Chiar şi preşedintele Prezidiului Marii Adunări Naţionale, cînd i-a înmînat Ordinul Muncii, i-a spus : „Să-l porţi cu cinste. Te felicit, neobositule montor Oprişan !" Tata ţine minte şi intonaţia cu care i-a vorbit preşedintele. Tata ţine brevetul decoraţiei lingă actele casei.

A stins lumina. Ce să fac ? Am să fug de-acasă. De fapt, totul este pregătit. Altă scăpare nu mai e, decît fuga ! Dar unde să mă duc ? Incotro s-o iau ?

Imi trag pantalonii pe mine. Of, ce linişte ! Ce linişte ! Doar tic-tac-ul ceasornicului deşteptător de pe noptiera de dincolo se aude.

O fi unu, ceasul ? Nu, nu pot fugi acum. E prea de cu noapte. La ora asta, pe stradă nu sînt decît miliţieni. Ce-i răspund eu miliţianului dacă mă-ntreabă încotro am pornit în miez de noapte ? Da, trebuie să mai stau. Dezbrac pantalonii. Mă trîntesc iar pe pat. Plîng. Plîng cu sughiţuri. Aud uşa deschizîndu-se. Se aprinde lumina. Mi-ascund capul în pernă.

— Răducule ! Radule !

Mama îmi pune mîna pe frunte. Vrea să vadă dacă am temperatură. „N-am temperatură, mamă. Nu mai pune mîna pe mine. Nu merit ! Tu, care eşti cea mai bună mamă din lume, ai un copil hoţ. Am furat, mamă, am furat !" Asta îmi vine să-i spun. Dar nu pot. Dacă ar şti lucrul ăsta, ar leşina.

— Radule ! Trezeşte-te, mamă ! De ce plîngi ?

— Nu plîng, mamă.

— Cum nu plîngi ?

Ah, dacă ar şti mama ce-i cu mine ! N-am tăria să-i spun.

— Ce bine-ai făcut că m-ai trezit ! — mint eu.

— Da' ce-ai făcut, Radule, te-ai luptat cu turcii ? Ia uite unde-i cearceaful... Ai mîncat prea mult aseară. Să nu mai mănînci aşa mult înainte de culcare. De cîte ori ţi-am spus ?

Mă dau jos din pat. Mama îl aranjează. De nu i-ar da prin cap să se uite sub pat. Sub pat am servieta pregătită pentru ducă. Am ascuns sub şifonier cărţile şi caietele. In servietă am băgat două cămăşi, un flanel, periuţa şi pasta de dinţi, săpun şi un prosop.

— Hai, culcă-te şi nu-ţi fie frică... Las uşa deschisă.

La auzul acestora, mă speriii.

— Nu, nu mamă, nu lăsa uşa deschisă.

Aud scîrţiitul plăcilor de parchet. A stins lumina. A închis uşa. Ii aud paşii dincolo, în camera lor... Iar linişte. De-ar fi linişte şi în inima mea, ce bine ar fi ! Dar eu sînt de vină, dragii mei prieteni. Am spus bine „dragii mei prieteni ?". Vă mai puteţi voi socoti prieteni cu mine ? Cu mine, care am furat ? Nu merit prietenia voastră. Nu ! Cel care vă povesteşte aceste lucruri e un hoţ. Da, hoţ, şi aşteaptă dintr-un moment într-altul să audă bătăi în uşă. Să apară în prag miliţianul! Hoţ la 13 ani. 13 ani am !

Cît aş vrea... cît aş dori să fiţi acum lingă mine. Să mă destăinuiesc vouă... Să vă cer sfatul... Nu cred că este chin mai mare pe lume decît căinţa. Dar degeaba ! Am făcut-o !

Tic-tac ! Tic-tac ! Atît aud. Ba îmi aud şi bătăile inimii.

La 13 ani, pe banca acuzaţilor. Am să fiu pe banca acuzaţilor. Toate privirile din sală vor fi îndreptate asupra mea. Toţi se vor uita la mine... Ce-o să spună instructorul nostru ? Ah, ce ruşine îmi e ! Cît ţine el la mine ! La noi, pionierii din şcoală. Cînd o auzi tovarăşul director ! Profesorii se vor uita unul la altul şi vor da din umeri. Vor zice : uite pe cine am propus la panoul de onoare ! Uite hoţul ! Aşa vor zice : „Uite hoţul !" Mama... Mama o să fie şi ea în sală. Parcă o văd frîngîndu-şi miinile. Parcă o văd plîngînd. Copilul ei ? Singurul ei copil pe banca acuzaţilor ! Ce groaznic ! O să fie şi tata ! Mă podideşte iar plînsul. Dar nu mă poate ajuta plînsul. Nu-mi poate alina durerea sufletului... Poate o să vină la proces toată şcoala noastră. Am să mă pot uita în ochii colegilor mei ?

Procurorul o să pună întrebări : „Cum te cheamă ?"

„Radu Oprişan".

„Cîţi ani ai ?"

„13 ani !"

Mi se va lua interogatoriul. Vor fi ascultaţi martorii. Judecătorii vor ieşi pe urmă în deliberare. Eu am să stau între doi miliţieni. Mama poate o să vrea să vină lîngă mine. Pe urmă o să sune clopoţelul. In sală o să fie linişte. N-o să se audă decît plînsul mamei mele. Plînsul tău mamă, care acum dormi liniştită. De mîine n-o să mai ai somn. Iartă-mă, mamă !

Judecătorul o să spună :

„In numele poporului, Tribunalul condamnă pe infractorul Radu Oprişan pentru furt din avutul obştesc la...".

Nu vreau ! Nu vreau ! Se răsuceşte casa cu mine. Parcă sînt într-un „divan fermecat". Muşc perna. Mă uit la toate lucrurile din casă. Poate le văd pentru ultima oară. Pentru ultima oară ! Mîine, camera asta a mea o să fie... n-o să mai fie a mea ! Şi tu, biblioteca mea, o să rămii singură ! Privesc spre raftul cu cărţi. Cărţile mele ! Colo, pe raftul de sus, prima carte : „Robinson Crusoe". Ce n-aş da acum să fiu Robinson Crusoe. Să fiu singur pe o insulă. Nu singur ! Să fie şi mama, şi tata, profesorii, instructorul nostru, să fie şi colegii mei... Ce prost sînt ! Auzi, să fiu Robinson Crusoe ! Ce prostii îmi trec prin cap !

Mă uit spre locul unde ştiu că sînt aşezate cele cinci volume ale lui Victor Hugo : „Mizerabilii" ! Jean Valjean, pentru o pîine, a fost băgat la puşcărie. Eu n-am furat pîine. Avem pîine destulă ! Am furat din avutul obştesc !

De ce am furat?

Pe undeva, pe afară, latră un cîine. Se aude motorul unei maşini. Părul mi se face măciucă. Mă dau jos din pat. Imping perdeaua mai la o parte. Nişte faruri de automobil spintecă întunericul. Imi luminează faţa. Se opreşte maşina în faţa casei noastre ? Coboară din ea un miliţian ? Inima mi se face cît bobul de piper. Şi bate, şi bate, parc-ar fi un porumbel încolţit. Maşina a trecut de casa noastră. S-a pierdut undeva, în întuneric. Mai stau la fereastră. Mă uit. Uite, colo sînt două cărămizi, care ţin loc de bare cînd jucăm fotbal la o poartă. Mîine n-am să mai joc fotbal. N-am să mă mai duc nici la şcoală.

„Dar unde-i Oprişan?" — o să întrebe tovarăşul diriginte.

„A fost arestat. L-au dus la miliţie !" — or să răspundă elevii într-un singur glas. „A furat !"

La gîndul ăsta îmi vine să-mi muşc buzele. Mă uit pe fereastră. Zăresc, descopăr printre stivele de cărămizi şi materiale de construcţie, plimbîndu-se, un om. Cine-o fi ? Vreun miliţian ? Aşteaptă să se lumineze de ziuă ca să vină să mă înhaţe ? Mi se face iar o teamă de nedescris ! Mi-e frică, mamă ! Mamă, vino-ncoa ! Vino lîngă mine! S-o strig pe mama ? Tremur. Tremur din toate mădularele. Mă uit mai bine. Omul se ascunde parcă pe după stive. Intr-un tîrziu, răsuflu uşurat. Nu e nici un miliţian. E moş Petrache, paznicul. Paznicul şantierului de construcţii de locuinţe. Da, moş Petrache ! Ii cunosc mersul legănat. Il cunosc bine pe moş Petrache. Seara stăm cu el după ce se lasă lucrul. Işi pregăteşte o bucată de slănină la flacăra focului. Untura se scurge din bucata de slănină. Se scurge, picură pe jumătatea de pîine care e tăiată în felii în lungime. In fiecare seară, moş Petrache mă trimite pe mine sau pe Horia, băiatul pictorului de pe strada noastră, să-i aducem o sticlă de apă. După ce mănîncă, ne cheamă pe toţi în jurul lui şi începe să ne povestească. Să ne spună cum era în trecut. Cît au suferit părinţii noştrii. Ce-a pătimit el. N-are o mînă de la cot. I-a prins-o o presă şi i-a retezat-o. Stăpînul la care lucra l-a dat afară !

Ce drag ne este nouă, copiilor din cartier, de moş Petrache. De multe ori ne pune şi la muncă. Dacă vede el o stivă de cărămizi răsturnată, ne cheamă : „Hai, copiii moşului, hai să aşezăm mai bine cărămizile astea. Să nu se dărîme stiva şi să se spargă din cărămizi". Il ajutăm cu dragă inimă. Orice ne spune, facem. Că-l iubim. Il iubim mult.

Moş Petrache, nici pe dumneata n-am să te mai văd ! Mă uit lung. Mă uit cu lacrimi în ochi spre el. Intre două ziduri se leagănă o placardă pe care chiar moş Petrache a scris cu nişte litere la fel ca cele pe care le făceam eu cînd eram în clasa a II-a : „Să dăm locuinţe cît mai bune şi cît mai ieftine". Iar mai jos, cu aceleaşi litere : „Distrugerea de materiale, chiulul, lucrul de mîntuială — înseamnă furt din avutul obştesc".

Furt din avutul obştesc !

Tata se străduie. Nu doarme nopţi întregi ca să facă munca lui şi a tovarăşilor lui mai uşoară şi eu fur din avutul obştesc. Unde mi-a fost capul ? Tatălui meu nu i-ar veni să creadă că eu, copilul lui, am fost în stare să fur.

Ce-mi lipsea ca să fur ?...

Trebuie să fie aproape patru. A început să se îngîne ziua cu noaptea. M-am îmbrăcat. Stau aşa, îmbrăcat, lungit pe pat. Mă gîndesc. Mă gîndesc la ce-am făcut. Scot din sertar un caiet. Rup o foaie. Scriu la lumina lanternei :

„Dragă mamă şi tată ! Vă rog din suflet să mă iertaţi c-am făcut pocinogul ăsta. Toate lucrurile care le-am furat sînt în magazia de lemne, ascunse sub cazanul de rufe. Incă o dată, vă rog să mă iertaţi !

RADU

24 septembrie 1959"

(va urma)

De la voi, pentru voi!

Sub flamura lui Octombrie

Tu libertate-ai făurit întîia oară.
In jurul tău, mulţimi ai adunat ;
O lume veche ai grăbit să piară,
Pe-o treaptă nouă, viaţa ai urcat...

Tu ne-ai scăpat pe veci de vremuri rele,
De veacuri ce asupră-ne-apăsară,
Şi sfărîmînd cătuşe, lanţuri grele,
Tu libertate-ai făurit întîia oară.

Tu ai aprins a răzvrătirii torţă;
Şi-n imnul care robii-a ridicat,
Ura ne-nfrîntă-ai preschimbat-o-n forţă.
In jurul tău mulţimi ai adunat.

In luna lui octombrie-nvăpăiată
A încolţit a lumii primăvară...
Şi cînd lumina-a fost descătuşată,
O lume veche ai grăbit să piară.

Ai înălţat văpaia-nnoitoare,
Şi drumurile noi ai luminat,
Iar lumii dăruindu-i un nou soare,
Pe-o treaptă nouă viaţa ai urcat...

Pe-o treaptă nouă viaţa ai urcat,
O lume veche ai grăbit să piară;
In jurul tău mulţimi ai ridicat
Tu libertate-ai făurit întîia oară !

SANDA KANNER
Şcoala medie, nr. 17,
Bucureşti

CRAVATA MEA

Din ce în ce mai des, cravata mea,
Intîrzii cu privirile la tine,
Şi pe aripi de vis, mă reîntorc
La clipe minunate şi senine...

Am adunat buchet de note bune
Cu tine-alături, zilelor de carte;
Şi-n stol de pionieri voioşi, vacanţa,
Plecam şi noi în tabere, departe.

Cîntînd, băteam potecile mărunte.
Tu, fluturai la gîtul meu, iar vîntul,
Din strălucirea ta fura lumină
Şi-n jur împodobea parcă pămîntul.

Cînd într-o zi cu soare mult, de toamnă,
La gît ai fluturat întîia oară,
Eu am jurat, sub purpuriu drapel,
Să fiu de tine demnă, şi de ţară !

Acum, mereu mai des, cravata mea,
Intîrzii cu privirile la tine :
Azi-mîine vine clipa-aceea, cînd
N-o să mai fii la gîtul meu, cu mine.

Am să primesc carnet de utemistă,
Şi-ţi mulţumesc, prietenă iubită.
Că ani de-a rîndul, tu ai privegheat
Să merit clipa asta fericită !

ANESIA BALADA
Şcoala medie nr. 31,
Bucureşti

SONET

Mereu, puteri găsesc în poezie
Şi-n avîntatul sunet de vioară;
In adierea vîntului de seară,
Ascult sprinţarul cînt de ciocîrlie.

Meleagul drag, cu tot ce mă-nconjoară,
Se conturează viu în poezie,
Şi însorita mea copilărie,
Şi năzuinţele ce mă-mpresoară.
M-a prins cu dibăcie versu-n a lui vrajă.

Privesc tărîmuri încă nevisate
Şi culmile mărețe le-oi străbate...

Cuprinsă de a stihurilor vrajă —
Stindardul roşu, luminînd palate,
Va sta în poezia mea, drept strajă!

ANGELA URSU
Şcoala medie „Aurel Vlaicu",
Bucureşti

Se schimbă faţa oraşului

NIŢU CONSTANTIN, cl. a VIII-a
Şcoala medie nr. 4,
Oraşul Stalin

REDACŢIA ŞI ADMINISTRAŢIA: Bucureşti, Piaţa „Scînteii" tel. 17.60.10 17.60.20; Tiparul: Combinatul Poligrafic Casa Scînteii „I. V. Stalin".